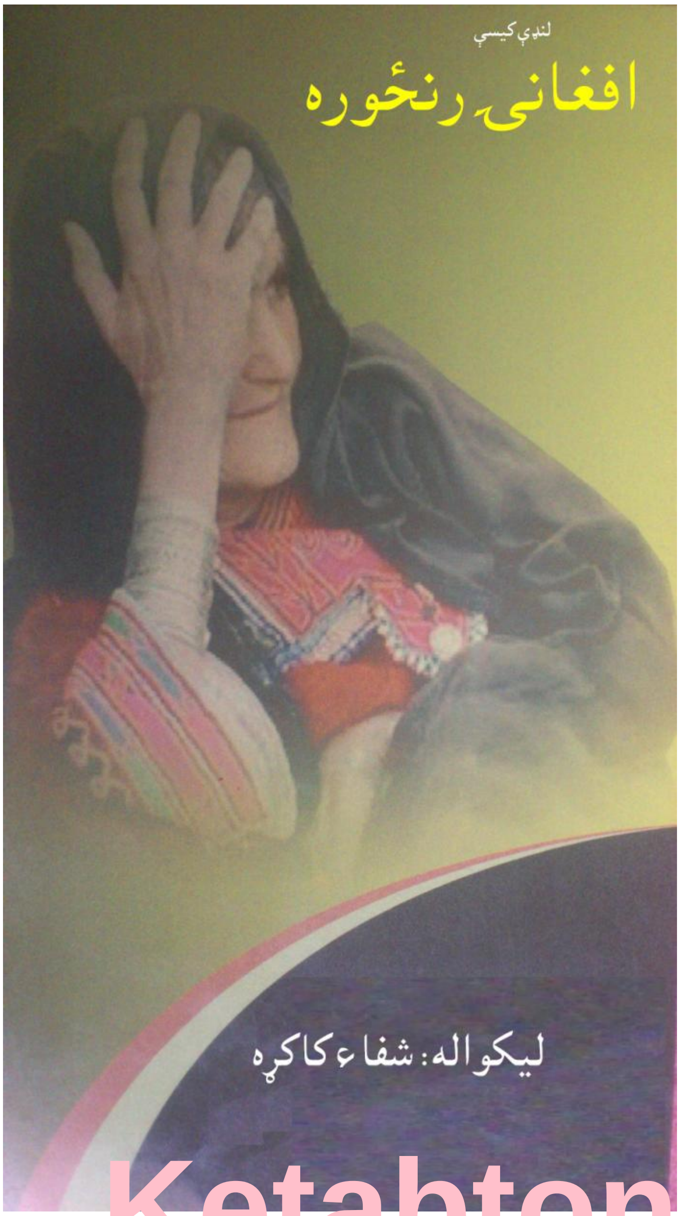

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د چاپولو حق یې له لیکوالې سره دی

دکتاب نوم	افغانی رنځوره ....
لیکواله	شفا ءکاکړه
دچاپ شمېر	(۱۰۰۰) ټوکه
دچاپ کال	جنوري ۲۰۱۵ع
کمپوز	عبدالقادرمجرم
بیه	۲۰۰ روپۍ

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلا سیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زه خپله دغه د لنډو کیسو ټولګه خپلو ګرانو وروڼو محمدګل مینه وال ، محمدنور روښان، غلام قادر سارنګزئی او غلام سرور سارنګزئی ته ډالۍ کوم چي هر وخت یې زما مرسته کړې او هر کله یې زما ستاینه او روزنه کړې ده او ماته یې بې حده داد او مینه راکړې ده

....

شفاءکاکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

خبرې خوږې خې ډېرې دي که چېرې زهٔ خبرولیکلوته کښېنم
نوکتاب نه کتابونه به په ډك شي خوزهٔ به داهڅه وکړم چې
دګرانولوستونکووخت په خپلوخبرو وانخلم .
زهٔ منم چې زهٔ نه یوښه لیکواله ، نه افسانه نګاره یم ، کېدای شي چې
ډېروخت مي پر دغو سترګې پټې کړې هم وي خواخر هغه وخت هم
راغلی چې زهٔ یې پردې مجبوره کړم چې د ټولنې رنځونه او دردونه په
خپله ماته ګډه زدکړه د لستونکو تر لاسونو پورې ورسوم ، دا هڅه
مي وکړه چې په کومو رنځونو زموږټولنه اخته ده ، کوم څه چې به
ما ولیدو یا به مي له چا څخه واورېدل زهٔ هروخت خپل ضمیرپردې
مجبوره کولم چې دابوج له ځانه لېرې کړه ،
په ډاګه نارې کړه چې دارنځونه اودردونه به موږترڅوځ‌ځمو راشي چې
ټول خپله ملامتیاومنواودې خپلې رنځورې ټولنې ته مخ ورواړووپه
کومه کښې چې دچادحقوقو،روایاتو،ددین،مذهب ،ثقافت،تهذیب
،اقدارو،ژبې خیال ساتلوورځ ترهغه بله کمې محسوسه وو خلګ
دخپلوښواقدارو،روایاتوقدرپرېږدي دپرېدوخویونه خپله وي دخپلې
ژبې په ویلوشرمېږي په داسي ټولنه کي به څنګ څوك
داتفاق،عدل،انصاف توقع وکړي
په کومه ټولنه کي چې هرسړی دخپل سرباچاوي اوسیالي یې هم له
ښځي سره وي دخپلې مور،خور،لوراوخپلې ښځي حق تلفي کوي دې
نارینه چې دخپل ځان اصلاح نه ده کړې دټولني به څه اصلاح وکړې
اوس که چېرې هلك یانجیلۍ یوناواړه کاروکړي بیادرستي ټولني په
خولهٔ کي داخبره وي چې موریې سم تربیت نه دی کړی دمورغېږاوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسګاه ده هومورږمنوچي اوله درسګاه ودې ته بیایوځك هم فکرنه
کوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته څنګه په څه حال کي دخپل
اولادساتنه کوي یایې وکړي چي ددې وخپلوغوښتنواواختیاراتوته
لاس رسی نشه چي له دې سره ددې په تعلیم کي فرق کېږي هغه که
دیني وي که عصري داڅه چي په خوراك څښاك،پوښاك په
ورکولوددې په مینه اودجائداد نه وکولوکي لاهم فرق ښکاره دی
دایوه زۀ نه هرڅوك مني چي دمورغېږاوله درسګاده نوبیاراشی چي
پردې حقیقت هم سترګې نه کړوپټي اول مورپه دیني اوعصري
علوموپه زېوروپوښودا اختیارورکړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي
نوددې اولادبه صحت منده هم بإشعور وي که نه وي نوبه یې حال هم
دغه وي لکه اوس چي پرپیرانوملایانوډاکټرانویې نفس وخېژي
خوبیاهم علاج نه کړي پیدا
دډاکټرومریض ته سترګې ختلي وي دپیراوملاوتورپسه ته اوخوارني
ښځي په دې شرمېږي وډاکټرته خپلې ناروغی حال نه شي ویلای
هم دارنګ زمورږوښځوته له خپله داسه ورپېښه ده که خوښې وي که
یور اوکه مړوروي چي دخپل حق غوښتنه کوي نوهغه بله ورته وای چي
خورجاني پرخولۀ لاس ونیسه دادپښتنومتل دی وای
(دلوراوخوردنیاجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)که چېري بیاهم یوه
ښځه دروانېدلوهڅه وکړي نوهغه وخت کیسه ترکیسه تېره شي راشي
دخلګوخولوته ولوېږي بیاخوخپله ټولنه ومورږته ډېره ښه معلومه ده
کله چي یوازي شم واخدای ته داخواست وکړم چي زمورږدټولني
وروڼواوخویندوته دومره وس ورکړې چي خپل حق وپېژني اوپرداسي
تعلیم یې مخ شي چي دټولو پښتنو،مسلمانانوپه ګټه تمام شي
زماوهرپښتانه مسلماورورته دابرخه ورنصیب کړې چي دخپلي
مور،خور،لور،مایني حق تلفي نه کوي په شرعي اوقانوني طرزخپل
حقوق ورکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ستاسوپام دې ته رااړوم چي مادخپلواولنيوافسانو ټولګه چي د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسه کوشش کړی دی که څه کمي اوښي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چي زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده
اوس که دلته دعبدالقادرمجرم صاحب يادونه،نه کړم وه نوبې انصافي به وي چي دی له کلاسيف الله څخه کوټي خاص کالج ته راغلی ماخپلي لنډي کيسې ورکړې ده زمادومره حوصله افزی وکړه چي زمازړۀ داغوښتو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شي پاته داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې سره سره يې زمارينمائي هم کړې ده
په اخيره کي زۀ پښنه يم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه ده کړې خوله پښتوسره مينه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدايه پاکه دا دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره مينه وکړي

په درناوي

شفاء کاکړه

ډګري کالج کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبر ځانګو

انارګلۍ په څو څو واره حال ور تېر کړی چې راشۀ زۀ درسره ځم ـ هغه د چا خبره " د مېړۀ یې په ایمان پاستی نه غوړېدو" ـ
یو ماښام چې لمر ولوېدو، ښه تیاره شوه ـ دا د بابا او مورکۍ له کوره غلې غلې راووته، مخه یې وکړه ، د مېړۀ د کور په خوا روانه شوه ـ پر لاره ډېره وار خطا روانه وه ـ کله به یې شاته وکتل ، کله به یې پر لاره یوې او بلې خواته کتل ـ له شا یې په دې کتل چ ې بابا را پسې رانه شي ـ
یوې او بلې خواته یې په دې وار خطا کتل چې د سحر وړې لېوان یا پر لاره بل یو څوك رانه شي، تر لاس به مې ونیېشي د پلار کور ته به مې بېرته بوځي ـ
د مېړۀ کور ته چې ورسېده ، د دوو خونو تر مخ چې یوه د بوټو کوټه پروته وه، وهغه ته یوګړی کښېنسته، شا و خوا یې وکتل ـ چارد پوالي نه وه ـ که څه هم یخ وو خو دې له وارخطایې او منډو خولې کړې وې ـ له یوې خوا که وېره ور پسې وه ،له بلې خوا یې په خونه کې خبر ې اورېدلې ـ پلاروخپل زوی ته ویل ته پرکورناست یې مزدورۍ ته نه ځې پېغله ښځه دي دبل پرکورناسته ده ـ په دې یې تسلي وکېده چ ې څوك به را ووځي ـ
یو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خونې یو سړی راووتو،دې ټوخ وهل ـ سړي یې له بوټوسره سایه ولیده ـ رږغ یې باندي وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ ، جمالي يو جواب نه وو.
" څوکه يې؟" .
سوکه سوکه ور نژدې شو " ولي ږغ نه کوې، څوکه يې" .
بېرته غبرګ شو. دې داسي محسوسه کړه " سړی ووېرېدو . داسي نه
وي لرګی ياکاڼي ته لاګړي له واره به دي وولي" .
سړی چې تر دروازې ورغلی په خونه يې سر ور دننه کړی " مورې! تهٔ
راشه زمور د بوټو له کوټي سره يوه ښځه ناسته ده ګوره چ ې ښځه ده
که لابله بلاده" .
مور يې له خونې لالټين په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راووته . دې
چې دا ناسته وليد ه ټول وجوديې له يخ او وېري رپېديدو . دوی که به
هر څو وويل
" څوکه يې؟" .
د دې له خوا جواب نه وو.
" ښځې! ټدا ښځه تر لاس ونيسه، خونې ته يې در وله، ښۀ اور ور بل
کړه . يخ به وژلې وي بيا به په کراره حال حوال ځيني وکړو" .
ښځې يې تر لاس ونيوه ولاړه يې کړه . دوی ټول بلې خونې ته لاړ .
ښځه چې يې دننه اور ته کښېنوله ، ويې پېژندله چ ې دا انارګله ده ،
زما او ستا مېرور.
خسر يې وبالښت ته پروت را جګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

" ښځې! دا څۀ وايې ـ دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو ـ خير ته چاى، ډوډى ور کړه، اور ته يې کښېنوه چې يخ يې له زړۀ ووځي ـ زۀ سوچ پر کوم " ـ له دواړو زامنو يې صلاح کوله

" څۀ په کوو، بېرته يې د شپې ور ولو که........"

مشر زوى منور " بابا! دې ښځې وماته په څو څو واره حال را تېر کړى چې راشه، زۀ در سره ځم ـ ما سر نه خلاصاوو ـ اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پيداکېږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شي" ـ

" بيا څۀ کول په کار دي؟" ـ

" بابا تر دې ښه خبره نشته چې دلاور ور ولېږو،پلار ته يې حال ور کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسېده" ـ

دلاورکوټ په غاړه کړى، څادر يې پر سر تاؤ کړى،له يو غټ لرګي سره روان شو ـ

سهار يې ملا را وستو د منور او انارګلې نکاح يې وتړله ـ دواړه يو پر بل دومره ګران وو ـ هغه د چا خبره لکه (مجنون او ليلا) ـ يو کال لا نه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کي په حق ورسېدو ـ

انارګله داسي څه بې چارې غوندي ښکارېده (نيمه لېونۍ)چې د کلي يو ښځه به وراغله، دې به خپل تندى ټکاوه " زما دي نصيب تر خاورو لاندي شي ـ يوار خو پېغله وم د پلار پر کور مي کلونه وشو،ناسته وم ـ په دوى ولور نه جوړېدو ـ چې بې شرمي مي وکړه، پېغورونه مي پر ځان يوړو، هغه دا دى کال لانه دى پوره دى مړ شو" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کال پس یې ودې بل زوی ته کښېښوله . هغه یې دوه کاله پس یوه لور وشوه. چې پیداسوه له هغې ورځې یې خولۀ وازه نیولې وه چغې یې وهلې خولۀ یې نه سره ورتله. تمامه شپه او ورځ به دا او خوابښي ورته ناستي وې.

په څو څو واره یې مېړۀ ته وویل " سړیه! دا ماشومه ډاکټر ته یوسه، دا خو چې پیداشوې ده چیغې وهي، خولۀ یې نه سره ورځي" .

"ښځې! بابا ته ووایه چې یویې شي، زۀ یې نۀ وړم" .

" ته نه شرمېږې چې په سپین ږیري پلار یې وړې. ته به اوږدې پښې کور پروت یې" .

" تۀ عجبه ښځه یې سر نه خلاصوې چې یویې شم په خدای که په خپل کور کي د بابا او مورکۍ له پېغورو ځان خلاص کړم. راته وای به تۀ خو هغه یې چ ې د اولو دوو میاشتو لور دي په غېږ کي واخېسته ،ډاکټر ته روان شوې".

" سړیه! زۀ څۀ په وکړم. هغه مورکۍ خواره را سره په عذاب ده. بابا ته مي په څو څواره ویلي دي دی وای"د ماشوم د پاره ژړا ښه ده، په خوانو ښځې یې ژړا ښه ګڼله ". مورکۍ خواره کله د شپې پرکوروسمه شې ده اووه دروازو خاوره راوړي مالګه ،سره مرچ ور سره ګډ کړي، په اور کي یې واچوي. کله پر هګۍ زرغون سپنسی تاؤ کړي په اورکي یې پټه کړي. کله یې د ماشومي وسرته په کاسه کي اوبۀ یښې وي ، سکروټې را وا خلي په کي وژني یې. کله نوښادر(خوری)په اورکي واچوي چې هغه جوش وخوري ، دا یې را وکاږي بیا ورته ګوري وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې دا زما په خیال نه نر،نه ښځې نظرکړې ده ،دابه وي اسر ـ خواره سپېلني راوړي ورته لوګی یې کړي" ـ

"ښځې! په دې سر خلاص کړه که سپېلني ورته لوګی کو ي ،که سپېرکی. ماته چې بله ورځ رانه شې او نه داخبره راته وکړې ـ خدای دي وکړي چې دستي مړه شي" ـ

شپه انارګلې او خوابښې ورته تېره لګړه ـ سهار خوابښې، پلار او زوی دواړو ته ښېرې کولې چې ماشومه یې په غېږ کې واخ یسته ، انارګله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو، د دۀ د کور له شا لوړ د غرۀ په لمن کي د هدیرې دسمالونه ریږدل ـ

د ملاصاحب په کور ور دننه شو، انارګله او خوابښې د ماپښین لمنځونه د ملاصاحب په کور کي وکړو ـ مورا چای راوړې ، دومره خوندیې وکړو چې انارګلې داسي محسوسوله چې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخیستی ـ د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خوړې ته ورغلې، خوابښې د ماشومي کیسه ورته وکړه ـ

ملاصاحب له دم او تعویذه وروسته وویل " په ښه ورځ راغلاست ، نن د زیارت ورځ ده، سبا له جمعه ده ـ داسي به وکړئ زیارت ته به ورشئ ،هغه تر ټولو لوړ چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نیکه دی ـ تر نیکه لږ را لاندي زما بابا پټ دی ،له هغه وروسته نوره هدیره ته دعاو کړئ".

انارګله او خوابښې چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې ـ یو نری کږه وږه لاره د ملاصاحب د نیکه او پلار قبرونو ته تللې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګلۍ له خپلې خوابنې ماشومه په خپله غېږ کې واخ ېسته ، په زحمت وختلې . که یې څه هم خوابنې په لاره کې یو وار دوه کښېښسته، د ملاصاحب نیکه او پلار ته یې دعاګانې وکړې . یو څو کانې یې له یواو بل قبر څه را واخېستو .

خوابنې ورته وویل " لورې! ته ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه . سوکه سوکه در توېږم (کوزېږم)د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، ته به هم راشې . اوس دلته لنډه ور توی شه، په هدېره کې به وګرځې هغه راغلې ښځې به هم ووینې".

انارګله هم له هغه ځایه په قبرونو کې را روانه شوه . په قبرونو کې یې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره ، پر چا مات بنګړي ،پر چا ډېر تعویزونه پراته . یویې سلګۍ تر غوږ شوې چې شاته یې وکتل ،یو تازه قبر چې ډېره سپین سر ي ښځه ورته ناسته وه ، ژړل یې . دسپین سرې خواته ورغله، ورته ودرېده .

سپین سرې سر را پورته کړی، له اوښکو ډکې،تکې سرې سترګې یې دې ته ور واړولې . داسي ښکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو. دې ته یې پورته کښته حېران حېران کتل .

" لورې! له کومې خوا راغلې . ته خو صفا زما ونازکه لور ته شوې یې . هغه ډول نری جګه، ژړ مخ، جګه پوزه ، تور ګڼ وېښتان . د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو" .

انارګله " مورې! څهٔ په وشو؟" .

"لورې! لس ورځې یې کېږي چې وفات شوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" موري! څۀ ناروغي يې وه او د څو کلو وه" .

"لورې!د اوولس،اتلس کالو. په دولسم کي يې سبق ويلو . يوه ناروغي يې نه وه، زهر يې وخوړل" .

مورکۍ بيا په ژړا شوه . هلته د انارګلې تاځيله وه چې خوابږې به مي انتظار کوي چې مورکۍ لږ كراره شوه ، انارګلي بيا په تاځيله څو ښتني ځيني وکړې .

"لورې! ورونو يې مړی وکړی . يوار خو له ځايه بې ځايه شو . څو کاله مو له يوه او بله خانه سره مښني کولې . ورونه يې دوه په جېل کي وو ، يو او بل مو ور ليږلو هغه ننواتي پرکولې چ ي يو ډول روغه راسره وکړي . په څو څو واره خلګ ورغلو، هغو يو کاڼی له بله مات کړی (ترخپله خبره نه تېردل)موږ ښځه غواړو . که ښځه نه وي موږ روغه نه کوو.

دې خوار ې هم ډېر تور سرونه، د خدای رويونه ،د قران رويونه وګرځول، ما په ډنډ کي مۀ ورکوی . چې زاری يې د خدای په در نه شوې قبولې ،د پلار او ورڼو په در کي خو سوال نه پيدا کېږي چې قبلېدې به .

اخر يې پلار او ورڼه مجبوره شو ،جوړه يې ورسره وکړه . په ډنډ (په جوړه يا نېکي) کي يې دا ور کړه، څو لکهه روپۍ . لور خو مي ځان د تورو خاورو شومه کړه،پلار او وروڼه يې په نوی غمه اخته کړو . اوس يې ګوره چې پای پر څه تمام شي . پلار او وروڼه خو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوي غم اخته شو،دا يې هېره شوه . زما خو د مور زړۀ دی زۀ يې
ښنګه هېره کړم" .
انارګلې چې وخوابنې ته وکتل، خوابنې يې د ملاصاحب د خونو شاته
ناسته وه . په تاڅيله په قبرونوکي راروانه وه چې يوه قبر ته يې وړه
ځانګو وليده چې ږدې ورغله ورته کښېنسته وې ويل " پخوانو ښوږه
ښۀ ويلي دي چې لرې يې هم غم دی چې نه يې لرې هم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دليك جواب

بسم الله الرحمان الرحيم

زما وړوكې خوركۍ سلامونه!

هيله لرم روغه جوړه به يې . ليك دي راورسېد و، له ليكه دي څه داسي ښكارېده چې پرېشانه يې . خوركۍ زۀ پوهېږم چې په دې بې ادبه،بې شعوره معاشره كي د ښځو ژوندګران دی . دلته له خلكو دا هېر دي چې ښځه ته د مور،خور،لور په نظر هم كتل كېداى شي يا كتل كېږي . تۀ به د دې مقابله كوې . زما او د موركۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې كوې، لكه عصمت ورور.

ستابه په ياد وي چې موركۍ به د بل كور ته مزدوری له تله، ما او تابه دی په سكول كي ګرځاو ۀ . مېلمه به هره ورځ راته ويل "تاسو دا ماشوم را ولی، تمامه ورځ يې په غېږ كي ګرځوی . له خپله سبقه مو ځان يستلی وي" . بياچې خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره کړی چ ې په خپله سکو ل ته تلی ، مورې څومره خوشاله وو.
چې کله یې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دي ښه په یاد وي چې زموږ په کور کي که اختر ورځ نه وه نو تر اختر لږ مه هم نه وه ـ
زما ګرانې! ګوره ګوره چې د مورکۍ هغه سختر ې، د بل د کور مزدورۍ چې مورې ته به یې د بل د کور زړې جامې، سرې ډوډۍ راوړې، ځان یې نه په شرماوو، په موږه یې سبق ویلو.
زما ګرانې! پښتانۀ وای "طبیب هغه دی چې پر ورغلي وي" ـ
زماګرانې! زۀ پوهېږم چې ته به هم له دې مښکل سره مخامخ یې ـ د دې مقابله به په ژړا نه،په ځاپېړه کوې ـ ته به نه یې خبره چې اته (۸) بجې کېږې ،زما ډیوټي ختم کېږي بیا به هم د بل ملګر ې تر را تلو زۀ په انتظار یم چ ې کله هغه خپل شیفټ ته راشي ، زۀ خپلې کمرې ته لاړه شم ـ
دورې ښۀ وسوچونو ته خلاصۀ شم ـ هغه ورځې و شپې را په یاد شي، د بابا د سالنډۍ ناروغي ـ د څه کار کول نه وو ، مورکۍ د خلګو د کورونو کارونه کول ، لوښي ، جامې یې وینځل، ډوډۍ یې پخولې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په موږه سبق ویل و، زما او ستاحقیقي مینه ، یو نه ختمېدونکی محبت، تقدیر په هغه غېږ کې ځهم لویه کړې، په کوم کې چې یې زۀ لویه کړې وم ـ اوس که څه هم بیاتقدیر سره جدا کړي یو ، زۀ یې ستا د پاره او ځیې د خلکو د خدمت د پاره ـ

خو بېلتون مې کله کله په کړس کړس وخندوي ـ په سوچونو کې ستا له څنګه ناسته یمه چ ې کله د سوچونو له دنیا را غبرګه شمه، په کړس کړس مې وژړوي ـ

ځخبره یې چې د ژوند دا سترې ورځې ،لوړې ،د وېري شپې په دې تېره وم چ ې ته ډاکټره شې، سرکاري نوکري مې لا تر اوسه پیدا کړې نه ده ـ پیدا کېږي که سفلرش ،روپۍ یا د ځان تر عزت تېره شم ـ سفلرش ،روپۍ لرم نه ،د ځان تر عزت تېرېدای نه شم ـ

خورجانې! ځخبره یې، زۀ دا ټولې سخترې ستا د مستقبل د پاره تېروم ـ له ماسره د څنګ په کمره کې دوې نورې نرسانې اوسي، کله کله راته ووای "ګلالۍ تۀ راځه ډوډۍ به ګډه خورو" هغه خوارې په دې څه خبرې دي چې دا ورېږ وید ېږي ، روپۍ نه خرڅوي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ سهار ښهٔ وختي له کمرې راووځم چې پر سړك ودرېږم د بس د راتلو په انتظار کې ولاړه يم . د هوټلونو د هګيو ،پراټو ښهٔ بوی مې ښېخي ډېره زوروي . کله کله خو دومره بې صبره شم له ځانه سره ووايم چې ور شم ، ښې ډېرې پراټې او هګۍ را واخله، ښهٔ ځان په موړکه . بېرته پښېمانه شم ،کور ناروغه پلار ، د مورکۍ د بل د کور ومزدورې، نشړيي وروړ او ستا مستقبل را په ياد شي . په دې کې بس را شي ز هٔ هغه ډول ورې ور وخېژم په بس کې په دې سوچونوکې ورکه يمه . دا ښې دي چې د سړکول نجونه او زهٔ له ډېره وخته په يو هٔ بس کې سره ځو .

اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چې دا پر دې هسپتال کښته کېږي(کوزېږي) چې زما د کښته کېدو ځای راځي دوی، راباندي رږغ کړي "مېرمن ستا د کښته کېدو ځای را ورسېدو" .

په هسپتال کې به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو کوم حېثيت دی . نارينه ډاکټران او نور استاف په کوم نظر ورته ګوري . يوه ورځ چې ز هٔ ورغلم پر ريسپشن ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري چاى څښلې وې ،بل سګرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي ـ

ما و هغه تختۍ ته لاس ونيوو چ ې پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانه! دا څۀ ليکلي دي ـ

دۀ کټ کټ وخندل ـ "ګلالۍ! ته خو لېونۍ يې، په دې ځاى کي کم داسي کار دى چې هغه نه کېږي" ـ

زۀ تر تېره شوم، وارډ ته ورغلم. پر ډيوټي ناسته ملګرې مي رخصت کړه ـ

زما له وخته داعدت وو چ ې ډيوټۍ ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل ـ په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور،رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه. حال احوال به مي ځيني واخسېتو ـ په دې پوښتنه، حال احوال ،رنځور، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو ـ

بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه ـ زۀ په خپل کار بوخته وم ،په دې وخت ز ۀ له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنګ پراته بېنچ ناسته وم ـ مورې! تاسو څۀ غواړۍ چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راځۍ، دا ظاليمان مو شکوي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لورې! زموږ په حال او وطن دي خدای مهٔ خبروه" .
د سهار لس نيمي (۱۰:۳۰) بجې به وې چ ې يو سپين ږيرى کاکا راغلی، ودرېدو . خړ خيرن پټکی ، توره څيري سدرۍ ، سپين خېرن څادر يې په بغل کي نيولی وو . "لورې! په هغه بل وارډ کي دي ډاکټر سيد غواړي".
زهٔ له هغه کاکا سره روانه شوم چ ې ورغلو ډاکټر سيد د کاکاو رنځوره ته ولاړ وو "ګلالۍ! دا رنځوره تر لاس ونيسه ،سوکه سوکه يې ډرېسينګ روم ته راوله ، اپرېشن يې ګورو چې خراب شوی خو به نه وي" .
ما هغه رنځوره تر لاس ونيوله ، ډريسنګ روم ته مي ور وستله، پر کټ مي پرې يستله . د پټۍ د خلاصېدو ه څ ه مي وکړه . ډاکټر سيد وخندل "لېوني! دا ډول اپرېشن ته لاس ور وړل نه دي ښهٔ . ورشه يوار لاس واش کړه ". چې زهٔ واش روم ته ورغلم دی را پسي راغلی "څاوس په اشارو نه پوهېږې".
ښه پوهېږم لېکين ز ٔ چ ې له کوره راو وتم، مور راته وويل "لورې! د خپل عزت به ډېر خيال ساتې" . زهٔ په دې ستا په اشارو سر نه خلاصوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چ ې له کوره را   وتم، پلار ر اته وویل چ ې ”ښځه دي خوښېده، ورته وایه بیا دې خوښه خپله ده“.

”نه په دې ښځۀ سر خلاص کړه چې زۀ د عزت په خرڅولو، عزت نه جوړوم “. دا ډول یوه خبره دۀکوله او یوه ما. اخر دۀ د لاس د را اچولو ه څه وکړه ، ما چیغه کړه . هغه پر کټ پروته ناروغه را پورته شوه ، له دباندې یو ه نرسه،بل هغه وارډ بووی دننه راغلو،وماته چې یې ویلې وو“په ورور مۀ راته وایه ،نیت مي خراب دی“.

”څۀ کیسه ده“.

زما ګوته په دروازه کې بنده شوه . دا چا منل، زۀ راووتم استاف روم ته راغلم . په استاف روم کې ناسته وم ، ژړل مې . هغه ډریسینګ روم ته راغلې نرسه چ ې استاف روم ته راغله راته ویې ویل ”ښځولاړه شه،نن ستا پر ځای ډیوټې زۀ کوم“.

زۀ چې له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مې په لاس اشاره وکړه . په رکشه کې کېنېنستم ، دې هسپتال ته ځم . په روانه رکشه کې د رکشې والاخبرې کولې“خیر خورې! په هسپتال کې دې ناروغه دی“.

هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”څۀ په وشو“.

ما يې ځواب نه کړو ور . د هسپتال په ګېټ کي رکشه ودرېده، زۀ کښته شوم، خپلې کمرې ته لاړم. په کمره کي مي په لاس کي راسره وړی کتاب په کړکۍ کي کښېښودو ، راغلم پر کټ کښېنسم، ښۀ په زوره زوره مي وژړل ، په هغه ژړا کي دې سوچونو وړې وم ”خدايه! دا دي څۀ ستړی ژوندرا په برخه کړی دی . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کي مزدوره، هغه ورور نشيي چې مور ټوله کورنۍ په نازېدو. زۀ په پرېدي ښار کي په يو او بل هسپتال کي مزدوري کوم.

مزدوره وای، مزدوري مي کولای ، مزدوري خو نه وه پېغور. په يو داسي ټولنه کي دي پيداکړې وای چ ې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره وای.

خدايه! ز ۀ خو دي په داسي ټولنه کي پيداکړې يم چ ې د خوانده او ناخوانده يې يو فرق ن شته. ډاکټران ، وکيلان،استاذان يې په دې بلا اخته دي، خواهيشاتو تر دې ځايه رسولي دي چې هيڅ هم درک نه ورکوي. هغه پاته يې له پرېدي جنګه نه راګرځي چې راګرځېدلي دي هغه يې په نشو اخته دي“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د سوچونو له دنیا را غبرګه شوم ، له ځان سره مي وویل
د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي
لویږي -
خورجانې! په دې بې ادبه ،بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، ځاپېره
په کار ده -

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ په مړي څۀ وکړم

نیمه شپه ده ، سړه دښادی خرۀ دي شړه، تور ګړنجی یې جوړکړی دی،زۀ او ماشومان دي له خوبه ویستلو.

"ښځې! تۀ پورته شه، ډېرې خبرې مۀ کوه . چای راپخې کړه، زۀ خرۀ کته کوم (څلوم) ".

"تا دي خدای له خرو خلاص کړي . هم دي وماته،هم دي ځان ته ګورم اچولی دی . هرهشپه پرسپېدو روان یې، یوه زۀ دا بوټې سوځم ،که یې د کور نورې ښځې هم سوځي . نورې به ښې بې غمه په خوب ویدې وي . یوه زۀ خواره به هره شپه پر سپېدو راپورته کېږم». دوه درې واره یې له ځانه سره داسي ووئیل . د ۀ اورېدو، یوه زۀ خواره به راپورته کېږم ، منډې به وهم .

"ښځې! نیمه شپه ده ،خلګ مه را خبروه، خولۀ ونیسه . که درغلم بیابه دي د خیر سړي ته سترګې وخېژي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابياله ځانه سره وګونښده . دى چې په دروازه کي ولاړ وو. يو ګوټ يې په پښنه کړی وو ،هغه بل ته يې لاس کړو " ښځ بيا رښتيا که د پلار لور يې خولۀ وخوځوه".
پوه شوه چې زياته کار خرابيږي. ولاړه شوه، پر انګېټۍ يې چائينکه کښېښووه. کوشنی زوی يې را پورته شو و چغې يې وهلې. هغه وخت بجلۍ نه وې ، په ځراغ يې ګزاره کوله . سرې دباندي وتلی وو.
له لږ ځنډېدو پس دا راغله، په دروازه کي ودرېده . سر يې دباندي ورښکاره کړی، تکه توره تياره ،چوپه چوپتيا. اميان ځۀ کوې، ملايان به لا ويده وو . يو چرګان ويښ وو ، وزرونه يې وهل، اذانونه يې کول.
په دروازه کي ولاړه ، په دې سوچ کي ورکه وه چ ي " دا لېورونه مي وګوره، ښې نوکرۍ لري ،يو په لېويز کي بل په جنګلات کي. دا زما خوار سړی وګوره چ ې ټول ژمی بوټي راوړي چې د کور بوټي پوره کړي بيا يې کليوالو ته په بيه راوړي اوس يې خوا ځکه په بدېده چې ډېر کمزوری وو.
چې ژمی به تېر شو بيا يې له خلګوسره په کروندو کي کارونه کول. مځکې يې ماتولې، ښاخ تراشي يې کولې، پر کور نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو"۔ چې کله خپلې ښځې بانو دا خبره ورته وکړه
"سړیه! ته دا څۀ کوې چې روپۍ ګټې چې له کشره دې مشر
جوړ کړی دی، ومشر ورور ته یې ور کوې"۔
حمیدالله چې تر دواړو ورونو مشر وو، ورته غصه شو
"ښځۀ ته د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوې چې زۀ
له ورونو څخه وېش وکړم"۔
"یا مۀ یې کوه ۔ ته په دې خلکو کې لاړ شه، وګوره چې یو
بل څوك هم شته چې میانیځ ورور یې مشر کړی دی که دا
یو ته یې"۔
یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره
ورسېدو۔ لرګی ته یې حمله کړه ۔ د دوی دوو په دعوه ټوله را
ویښ شو۔ ماشومانو چغې وهلې ۔ زما په خیال اخر دی هم په
دې چپ شو،لرګی یې تس کړو (وغورځاوه)چې ورونه او
ورېندارګانې را خبرېږي ۔ پخې چای یې پرېښودې ، په
پټو(څادر)کې غوټه ډوډۍ یې واخیسته، روان شو۔
دې خپل ماشومان کرار کړو،پاته پخې چای یې دوی ته
ورکړې۔ د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څۀ دې
کاوۀ، ټوله ورځ سترې ستومانه وي ۔ تر هغه وخته په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې مابنام هم اوبه مخته ور وړې . بارونه يې ور سره کوز کړو.

دۀ له بدنیٖ څخه څه اوبه وځښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو ، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو ، بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دنن‍ه کړي . خرۀ يو هم دننه نه تلو. خرۀ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا. دی ورغلی "ښځې څۀ په کوې ".

"سړيه! ستادي دښادیٖ خره شي خو نفس را وکښو. په خونه ئۀ ننوزي". دۀ وخندل "ښځ ې! ئۀرا دوري شه چې زۀ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم".

چې بانو را لېري کېده، دۀ بيا د خرۀ شل ودروازې ته کړې وه . خر يې تر غوږو راکش کړو ،هغه شا ته زور کړو ، درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې .

حميدالله "دايې دننه".

بانو له خندا شنه شوه "ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو. هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو ،حميدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خوني ته سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلو. ورغله میانیځه یور یې ودېګ ته ناسته وه ، په کاسه کي یې څه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو. څۀ ګرمه او سړه ماته ماته ډوډۍ یې هم ور کړه چې راتله وړې لور (شاه بي بي)یې دوی ته لاس ور منځلي وو چې دسترخوان هوار شو ، ډوډۍ یې د یو بل مخته کښېښوده . د دۀ وه سړه ماته ماته ډوډۍ ته پام شو "ښځې! دا ډوډۍ سړه ماته ماته ولي ده ". دې ووئیل " سړۀ! نن سړه ډوډۍ ډېره وه ، مور ستاسو د پاره ګرمه ډوډۍ پخه کړه ، مور ځان ته سړه".

شاه بي بي " یا بابکه! مورکۍ دروغ وای ، دوی ومور ته هره غرمه سړه پاته ډوډۍ راکوي . هسي مورکۍ وای پر خولۀ لاس ونیسی بابکه ته م ۀ وایاست . بابك سترې ستومانه وي". چې د سترخوان ټول شو . سړي ورته وویل "ښځې! داشاه بي بي رښتیاوای ".

بانوخبره دلې دوري کړه ، اخر یې مجبوره کړه چې ورته ووای "هو سړۀ! چې د دې کور نورې خبرې درته وکړم ، دا ډوډۍ به دې په هېره شي".

"ښځې! تا اول وماته ولي نه ویل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سرې! چې درته ويلي مي واى تا نه منل، نه زما د ويلو فلئيده وه ـ يوه ورځ مي درته وويل سرې ه! داروپۍ له ځانه سره بېده ـ د ورو ښه څۀ په باور ده، يو ورځ به وېش درسره وکړي بيابه په ځان حېران يې ـ نه دي دي اوربدلي واى چ ې د ورور لاس له كاسې در څخه وخېژي تربور شي ـ تا څه کي راپربښودل، په هغه دي دومره پوچ رد راته وويل ـ اوس درسته مياشت وشوه، هره ورځ ورته وايم لالا دا شاه بي بي ناروغه ده، ښځې يو ډاکټر ته يوشه ـ دۀ خو اول ويل "ښۀ دى چې تنخوا واخلم"ـ اوس چې بيا ورته ووايم دى واى "تنخوا مي ټوله وپوروړو ته ورکړه ،خو ښځې وينې چ ې دا دومره كور راپسې دى"ـ

"ښځې! زۀ به كه خير وو سبا له مولوي جبار اخوند څه تعويذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په كوي چې زۀ يو څو روپۍ پيدا كوم چې دۀ پر خرو بارونه راوړل پر كليوالو يې خرڅول ـ زر دوولس سو وه روپۍ يې په جوړولې ، تر هغه وخته شاه بي بي له پښو ولوېده ـ

لنډه داچې يو سهار له كوره راووتو ،حميدالله او بانو شاه بي بي په وار په غېږ كي اخيسته، تر هغه چې بس ته وختو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بس کي منشي پر یو سړي ږغ وکړو " کاکا !ځدي بلې چوکۍ ته را شه ،ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم کښېني". هغه کاکا ولاړ شو ،بانو ورغله له هغه بلې زنانې سره پر چوکۍ کښېنسته، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي شاوخواڅه کوې ، بانو پر څنګ ناستې ښځې ته مخ نه ور اړاوه.

شاه بي بي په تکلیف وه ، کله به یې څ ه ویل ، کله څه . دې وشاه بي بي ته تسلي ورکوله " لورې! بس ته لږ ګزاره وکړه، رسېدلي یو . ډاکټر به دوا در کړي که خیر وو دستي به جوړه شې".

پر څنګ ناستې ښځې یې ږغ وپېژندلی مخ یې ورواړاوو "بانو یې؟".

"هو،ځڅوکه یې".

"خورې!زۀ رنګینه یم".

"کومه رنګینه؟".

"د پرویني خور".

"ښه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پټ مخ یې روغبړ سره وکړو ـ بانو حال ځیني وکړئ " ښۀ ځنګه یې، ژوند دي ځنګه دی".

" له خپله ژونده ډېره خوشاله یم".

د پروین پوښتنه یې ځیني وکړه ـ د پروین له توره بخته یې داسي خاوري بادولې ـ " د پروین دي دا اسي تندای خاوري وخوري ـ دا خو تر ما کشره ده چې دا پیدا شوه ، مور مي د دې تر پیداکېدو یوه شپه وروسته مړه شوه ـ کال پس مو پلار مړ شو وتاته ښه معلوم ده چې مور و اکا ته پاته شو ـ د اکاپه کور کي مو سختري وړې، تر هغه چې زۀ وادۀ شوم ـ زما ډېر ښۀ ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی وم چې ځوپروینه ته هم داسي کور ور په برخه کړې چ ې په کي مطمینه اوخوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تېره وي ـ د دې چې له چا سره وادۀ وشو ، هغه د ملا زوی وو ـ په خپله هم ملا وو، دوه وروڼه یې نور هم ملایان وو.

هغو دوو هم خپلې ښځې راوړې وې، ببرته یې پرې ښي وې ـ دا زما اخبني هم لکه خپل وروڼه یو کال پس دې ته طلاق ور کړی ـ دا ببرته د اکا وکور ته مجبوره شوه ـ یو ځۀ وخت پس زما اکا زما د اخبني پر تربرو خرڅه کړه ـ واخبني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې در ې لکهه روپۍ ورکړې . اوس نو هغه تربرونه زما واخښې ته تل پېغورونه ورکوي . وای څنګه مو د ښنو ماڼه در څخه ماڼه کړه".

"تا له پرويږې بوښتنه وکړه چې پېښنه څۀ وه؟".

"هو ځيني ومي کړه . هغې وئيل مور يې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په ږېرو کې سپين وښتان دي ، ښځې څوك نه ور کوي . تول ومور ته ښېرې کوي وای مورې دي خدای له موره خلاص کړي». بس ودرېدو حميدالله ږغ وکړو "بانو راځه ".

بانو رنګيږې "د خدای په امان".

"په مخه دي ښه، وپرويږې ته دعا کوه".

شاه بي بي يې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز شو ، په رکشه کي کښېنستو ،هسپتال ته ورغلو . له يوه او بله يې بوښتنه وکړه . "کوم ډاکټر به ښۀ وي".

اخر يوۀ ورته ووئيل "ډاکټر نظر ښۀ دی".ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښېنستو. ډېر ناروغان هم نه وو ،په شمار به پنځه شپږ ناست وو. دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې به له دوی ناستوځخه لاړ يو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، يو داسي سړی به راغلو ، ښځۀ غوږ وږښتان ،خواپاکۍ جامې،پالش ځپلۍ ، پر دروازه ولاړ سړي به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی ـ يو نه وو،دوه نه وو ،بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوچې پر دروازه ولاړ سړي ته به يې وويل " ولي داسي کوې ، دا خلک بې واره پرېږدې"ـ هغه به وويل "دا د دې هسپتال وو يا د ډاکټر قريبان او شناختګان وو"ـ داسي وخت دوی ته وار راغلی چې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوی چې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بي بي ته وکتل ، دوی ته يې مخ ور واړوه " داماشومه موځۀ ده؟"ـ

"صاحبه! لور"ـ

ډاکټر له خولې لاس واخيستوچې څه يې پر خولۀ ورتلو هغه يې ورته ويل ـ اخره خبره يې دا وه "زۀ به مړي ځۀ وکړم"ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه تنهى

نن هغه کور چې د کلي ښځې يې په صفت نه مړېدې . چا به ويل خوابښې ښه ده ، چا به ويل مړندي ، چا به ويل چ ې ور شړې بېخي سړی په دې نه پوه ډې چې دا اوس د انارګلۍ لوڼه دي که مړندي .

چې کله يې دريم زوی ته واد ۀ راوړی، د وير کډه هم ور سره راغله . د دوی په کور کې يې وا ړول، دوه درې کاله يې په شنه زړۀ سره تېرکړل چ ې پوري ستړې شوه ،خپل دريم زوی ته يې وېش ور کړی . هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور جوړ کړی . په هغه يوازې کور کې به هم د مېړۀ او ښځې هره ورځ شين زړۀ وو . د څو اولادو خاوندان شوخو سره پوه يې نه کړو . اخر هغه ورځ هم راغله چ ې د رحيمې مور ودې ته مجبوره شوه .

”رحيمې لورې! بس يې ك ړه ، تر څو به داسې ژاړې، وخپل ځان ته ولې ګورم اچوې . ټوله ورځ دې ستړګې سرې نيولې وي . لږ خو د دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه،خواران ټوله ستا وخولۀ ته ګوري “ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”مورکۍ! چې په پلار يې نۀ شوم ښاده، ښېخي به په دوی ښاده شم“ .

راحيمې خپل ټالي وځنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله . مور يې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځۀ ولاړه وه . ماځيګر څه لمر په غرۀ پټ وو ،هسي يې ژړي وړانګې په اسمان ښکارېدې ، راحيمه و الله پاك ته په ژړا شوه، په زوره يې دا دعا کوله ”ما خو د چا زړۀ هم نۀ دی ازار کړی، اې الله! دا اوس د خپل عمل سزا راکوې که د بل . خدايه! که له ما څه يو داسي ګناه شوې وي ،زۀ نه يم پوهي شوې وماته معافي وکړه که د بل د عمل سزا را کوې نو بيا خو په دې کي څه شك نشته چې يوځ (بدل، ګټه)يې ضرور را کوې“.

راحيمه هغسي د لمانځۀ پر ځای ناسته وه ، لاس يې پورته نيولي وو . مور پر بږغ کړو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در کوي،د خپل عمل . ولي د مېړۀ زړۀ نه دی زړۀ چ ې ستا د لاسه يې په کور کي يوه شپه خوړه ډوډۍ نه وخوړه “. کوشرۍ زوی يې بغاري وهلې .

د مشر لېورۀ يې ټوخ شوچې دننه راغلی ، ماشوم يې په غېږ کي پورته کړی ، جيب ته يې لاس کړوخوږه يې ورکړه . له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربنداري او د وربنداري له مور سره يې روغبړ وکړو ، له ځپلی سره کښېنستو. "وربنداري اوس پوره دوه کاله و شو چې ته په دې کور کې ناست يې ، کله دې مور درته راځي ، کله ورور. يوه واړه مو تر منځ ده، ماښام دورې راځه که دې له موره سره ګزاره نه کېده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور له تا چا نیولی دی . راځه دا مور خواره څه کوې چې پرېشانه کوې يې"۔

راحيمه بيا په ژړا شوه " په ما کې کوم ه کمي وه چې داسې يې راسره وکړل،نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د عزت خيال وساتلو. ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چې خوښه يې نه نواول به يې ويلي وای نه به پرماخواری تېرېدې نه به داسپين سترګې وای" .

"راحيمې وربنداري! خوا مهٔ بده وه، زهٔ منم چې بدکار يې کړی دی . تا هم د اسړی ډير له ځانه لیوي کړی وو چې ښځه ښځه وي نو سړي په خپل موټ کښې ونيشي . هغه خو په تا نه وه پوره چې دی به کورته دننه لانه وو راغلی ،ستابه بياخولهٔ وازه وه چ ي څهٔ به پر خولهٔ در تلو هغه به دي ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل ـ تر دې ځايه خداى را ورسا وى تا را ورسا وى ، په ورځ کورته نه راتلۀ، په شپه چې به راغلى تا به دروازه ورته بنده کړه چې په ټکېدو به يې سترى شو، مخه به يې را وکړه د مور خونې ته به راغلى چې زړۀ به دې غوښت خبرې دې ورسره کولې که به دې نه غوښت مروره به شوې ـ د هلك زړۀ دې له کوره تور کړى بيا چې نجلۍ دومره قربانې ور کړه نو نارينه خو دا دومره څۀ کولى شي کوم چې يې وکړل ـ اوس د هغې نجلۍ ماشوم پيداکېدونکى دى ـ د ماشوم د پيداکېدو وروسته کيداى شي يوه فيصله وشي ـ ورېندارې! زۀ کورته ځم خو دا ياد لره ،که هر څۀ شوي دي ،زموږ د ټول کور ګټله له تاده چ ې مېړ ۀ دي کوژدن شوې نجيلۍ وتښتوله که ته سياله واى نن به دې مېړ ۀ مېړوښه ښځه نه وړه" ـ

په کور کي مور پوښتنه ځيني وکړه "زويه ! ورغلې ، څنګه وه؟"ـ

"ښه وه، موري خولۀ يې و اسمان ته نيولې وه تراوسه لاپرهغه خرۀ ولاړه وه"ـ

"زويه! شرين چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بيابه څ ۀ کوي" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سکینې تهٔ ولاړه شه اوبه راوړه ډېر تږې یم" .

"موره! زهٔ خو پر سکین ه وېرېدم چې وهغه هلك ته به یې ورکوو . اوس خو د نجلۍ پلار هم نجلۍ غواړي بله نجلۍ خو په کور کې نه لرو".

سکینه اوبه په لاس کې ولاړه وه ماڅه ګناه کړې ده "زهٔ به ولې ځم ؟. بد به نارینه کوي او ځان به په ښځه خلاصوي ".

"لورې! دا خو د پښتنو فیصلې وي".

"داڅنګه دپښتنوفیصلې دي؟ چې دګناه ګارسزا ویوبې ګناه ته ورکوي".

سکینه په سکول کې اول لاد اکاګانو نهٔ وه خوښه بیا چې دا خبره پېښه شوه ببخې له کوره په دباندي وتلو هم پابندي شوه .

" شرین هم عجبه کار وکړی،کوژ دن شوې نجیلۍ یې وتښتوله، ټوله غم یې موږ ته جوړ کړی".

سکینې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه .

له خونې چې را ووته، اکا یې پر موبائل بل چاته ګایېدی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سبا راشه، د امیر جان لالا پر ځای فیصله ده. اختیارونه یې یو له بله واخیستل".

سکینې چابکه ډوډۍ تیاره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم. پلار یې له خپلې مور سره ږغېدو چې فیصله په دې ډول کېدای شي.

انا"سکینې لورې! ځورشه خپل کار وکړه، ځځۀ کوې زما او د پلار خولې ته ناسته یې".

"زۀ اوس څۀ وکړم؟".

انا "ولاړه شه خپل کار وکړه".

سکینه چې دباندي را ووته غوږ یې د بابا او انا پر خبرو ونیوو، پلار یې وانا ته د فیصلې حوال ور کاوه"موره! د هلك وپلارګنی ته مو یوه سکینه، پنځه لکهه روپۍ ورکړې. د نجیلۍ وپلارګرۍ ته مو یوه زرغونه تنۍ، دوه لکهه روپۍ ورکړې".

سکینه وهغه دېوال ته داسي وچ ولاړه وه لکه یو لرګی.

زرمینه چې راووته سکینه یې ولیده، تر لاس یې ونیوله خپلې خونې ته یې بوتله. په خونه کي هم بېخي تر ډېره حېرانه ناسته وه، یو خت یې تر خولۀ چیغه وختله. زرمینه لګواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ناسته وه ، هیڅ یې نه ویل . سکینه چې په ژړا سترې شوه ، مخ یې ور واړاوو "تنداري! ټوله ټکلی شرین کاکا په دې کشمکش کې ا چولی وو، د دۀ دي خدای یوه هم نه سموي .
دا د دوبي شپې او ورځې ، هر سړی په خونه کې ویدېدو پر خپلو لونو یې وېره شوه چې دی نه وي د هغې نجیلۍ د کورنۍ یا خسرګۍ له خوا یو پېښه را وشي . د ټولو به رنګ په بد شي" .
"موره! موره!".
"څۀ وشو قربان".
" موره! خوب مې لیدی".
"بیده شه زما ګرانې! خدای به هر څه خیر کړي".
"موره! تۀ ولې دومره وارخطا یې یوه ورځ خو انسان مړ هم شي . یوه ورځ به زۀ هم داسې له دې دنیا څخه رخصت شم".
موریې پرخولۀ لاس ورونیوو "چپ شه داسې مۀ وایه، خدای دې د عزت مرګ در کړي . دلته خو د نجونو مرګ هم پېغور دی".
"دا تاسو دوو څۀ شور جوړ کړی دی خو ویدې شئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" سړی! هسې د سکينې خوب خراب شو".

"ښځې! لږ خو سمه ږغېږه، ته خو تيار جنګ يې" .

"زما دا ښائسته لور تا په بدي کي ور کړه .زه کله هم حق نه در بخښم".

" ښځې! ته راته ووايه، ما څه کړي وای .که ته وايې ځان مړ که يا ورور، زه دواړي نه شم کولای ".

د سکينې بالښت له اوښکو لوند خيشت وو، هر څه يې پر ځان ټېوول.

"سکينې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلي نه ځېږي" .

سکينه " دا څه کوې؟، ټدار ي!".

"ستا د واده تياري کوو، دا ټولې ستا د واده جوړې دي".

سکينه په ژړا شوه"خدای دي د شرين په کور اور ولګوي".

تنداري د مسخرو په ډول "هغه وخت چې مور په کي نه يو ".

د سکينې خوابې خپلې مړور ته د واده جوړه راليږلې وه او څه نور سامان ، خو کور د واده نه، د وير کور م علومېدی .د سکينې مور چپ ناسته وه، تر خولې يې هيڅ هم نه را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشری مړور"موره! موره! نکریځي ".
"څوک يې غواړي؟"
"موره!دا ته څهٔ وايې؟ـ سبا تهٔ سکينه په سپينو لاسو ودوې".
ټوله شپه تيره شوه ـ بابك هم ژاړي ـ "انا !مورې څهٔ وکړو ؟".
دسکينې تر خولهٔ ساه نهٔ وځي ـ "ورشه په الماری کې دي ـ
سمي يې ورولګوه داسي نه چې سبا څوک پر وخاندي".
د سکينې پلار "سهار مورې د هر کور يو يو سړی راغوښتی
دی، د ډوډۍ د پاره او بله خبره موره! داسي نهٔ چې ت اسو
چپې رپې ورېغبړی، خلګ شيطانان دي ،دی نه وي تر هغو
يې ورسوي ".
"يا زويه! ليوني خو نهٔ يې".
"زړهٔ مي پهٔ خدای شين دی ـ زهٔ ناني درالېږم ستاسو هر کار
به در کوي ـ زهٔ بيا تر هغه دننه نه راځم چې سکينه له کوره نه
وي وتلې ـ زهٔ د خپلې ښائستې لور د ژړا د اورېدلو توان نهٔ
لرم" ـ
"سمه ده".
"خدای دي مخ ته ښه راپېښه کړي، خدای به يادوو ، نور نو
مورې څهٔ کولای شو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلي ټاک ټاک ښځې راغلې. هرې يوې چې به ناوې ته کتل، زړونه يې پر سو ځېدل. د هرې ښځې سترګې داسې تلې سرې وې لکه د ناوې د مور. ټولو داسې ګڼله چې "دا له يوې نجيلۍ او سړيه پيښه ده، څو کورونه يې وران کړل. بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري".

يوې ښځې په دوی کې ووئل "بنګلو له ځي څه کنډوالو له خو نه ځي، بيا که يې مېړۀ سيال وو په لاس کې به يې ونيسي ".

"بنګله هم له ښۀ زړۀ سره خوند کوي". د کلي ښځو ډوډۍ خوړه سره ړغېدې.

زوم يې دننه کور ته راوستو. نکاح يې و تړله، له ناوې سره څلور ښځې له خوابنې سره ولاړې.

نکاح وتړل شوه، سکينې په ژړا کې وشېرين کاکا ته ښېراوي کولې.

د سکينې مور" لورې! ته شېرين کاکا څۀ کوې؟. تا دومره قرباني ور کړه نور ،يوځ به يې خدای در کوي".

"موره! زۀ به دی بيا کله وينم چې جوړ زړۀ په يخ کړم".

"که ژوند وه خدای به دي راولي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټران ودریدل. اوبه یې پر وغورځولې ، ښځې یې په موټرانو کې کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و. د سکینې میرهٔ داسې ځلېدی لکه د اسمان ستوری. خېښانې هم داسې په مات زړهٔ وې چې خدای به څهٔ راسره وکړي .
د زوم مور سکینې ته منګی کښېښوولی، په ښی پښه یې مات کړی بیا چې خونې ته ور ننوتله، هګۍ یې هم په ماته کړه. خو د کلي ښځو انګۍ و یلې، د یاسر ناوې به څنګه وي، په بدي کې یې راوړې ده.
ځینو پړونی پر واچولی، ناوې یې نه کښېنوله. د یاسر مور ډیره ښه ښځه وه، په دې یې خوابده کړه چې داسې خبره بیا د چا له خولې نه واورم . ټولې ښځې داسې شوې لکه د هر یوې پر سر چې اور بل کړی "ورینداري! د دوی دومره خاطر مهٔ کوه".
"ولې به یې خاطر نه کوم ، اوس خو مونږ سره دوستان یو".
" که سره دوستان وای نن به زمونږ او د دوی نر او ښځې سره یو ځای وو".
"زهٔ منم چې زما لور ډیر غلط قدم ایښی دی خو د هغې سزا زهٔ و دوی ته نهٔ ور کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”که حق لري ـ زما د ورور ټوله پيسې تا او ستا نازولې لور وخوړې“.
”زۀ منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تر دې انده را ورسوله ـ اوس زما په مړور ځوك كار وه نه لرى ، زۀ ځپل زامن لرم ـ ما خو تر اوسه ځپله مړور لاليدلې نۀ ده، تۀ ور شه يو وار دوى له شربت را وړه“.
”خاوري دي وخري شربت“.
”دا څۀ وايې؟ـ نن زما د زوى وادۀ دى، تۀ ولي داسي کوې“.
”سمه ده،زۀ خپله ور ځم“.
د ياسر مور د باور چيخانې مخ ته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه نو ټولو ښځو دا خبره کوله ”خدايه!دوى بيا څنګه ظالمان دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د كنښېنولو ځوك يې ښتته“.
د ياسر مور چې خپله مړور ولاړه ولیده نو حقه حيرانه شوه ـ ”دا له هغه وخته ولاړه ده ولي يې كنښېنوى نه ـ دا خو مه په ولاړې مو ستړې کړې او وژلې ده“.د ښځو څخه يوې ښځې پر ږغ کړی ”دا ستا ايندرور راته وويل چې دلته يې ودروى ښځې يې ګوري“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ښاسو خوا مهٔ بده و ی ،ځو ورځې دي خداى به يې تيري کړي“.

”زما لور چې وکړل هغه به مي په زړهٔ کي ازغى وي ،خو زما مېړور هم زما لور ده، که دا ښه وه ټوله کور به ورسره ښهٔ وي، خو پر هره خبره بايد خوا نه کړو بده“.

د يوې ښځې رېغ شو”تهٔ دالته ناسته يې له دوى سره، ورشه هغه د پلارګنۍ ښځې دي له لويږي مري څه ور کړه.......“.

”تهٔ کله ځې؟، نن ماښام که سبا سهار، که له دوى سره دريمه شپه هم تيروې“.

”ماښام مودسکينې پلار را غوښتى دى ، هغه راځي“.

”ښهٔ ، خو يوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي“.

”سمه ده ، مورږ ورته ويلي دي نه به راځي انشاء اللّٰه“.

د ياسر کوشنى خاله ځان ور وپېژندلى.

”شهٔ دى، تاسو د دوى په خبر و باك مهٔ کوى. ياسر ډير سمجداره هلك دى“.

”تاسوچاى وکړى ، سکينې ته يې هم ور کړى“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې مور" لوري! مورې اوس ځو ته به تر خپل ځان د نورې کورنۍ خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خواښې،خسر او لېورو به هره خبره بې ځان نه بوج کوې".

سکينې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې. د سر په ښورېدو يې ور سره هو وکړه، تر خوله يې هيڅ هم نه ور وتل .

د ياسر مور"غاړې دي بندي زويه! که دي سکينې ته د اکا پيغور ور کړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، ښه زويه!".

"سمه ده مورې!".

سکينې په خونه کي يوې او بلې خواته کتل چې هر شی دومره په ترتيب پروت وو .

"ياسره! راځه چې ناوې ته دي وروولم .تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده . زۀ خبره يم خو تۀ به ګورې ډير نازونه نۀ ور کوې ، دا مورې په بدي کښې راوړې ده . راځه".

چې ياسر په خونه ور دننه شو،سکينې ژر مخ ور واړولی، بدن يې په لړزيدو اخته شو.

ياسر په دې فکر کښي وو چې"دا به څنګه وي . ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر چې مخ ور لوځ کړو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه
باران رنې روانې ولیدې "ته ولې ژاړې؟ واخله په دې دسمال
اوښکې پاکې کړه". ټوله شپه د دواړو په خبرو تیره شوه .
یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې "دومره شه او هوشیاره
نجیلۍ به زما د ژوند ملګرې کیږي".
د وادهٔ دوې میاشتې یې دومره ژر تیرې شوې یاسر او سکینه
بیخي په پوه نه شو .
نور هر څه ښهٔ وو، یو د یاسر د کورنۍ ښځې ملا یانواو
پیرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکینې هر څه
بېخپل زړهٔ تیرول .
نن یاسر سکینه د خپل پلار کره بوتله . "دا خرڅه واخله،زهٔ
بیا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره
هم په دې کور کې ونه کړې".
"نهٔ یاسره! داسي بې عقله هم نه یم چې د هغه ځای ټولې
خبرې به دلې کوم".
یاسر"ښهٔ ، زهٔ ځم".
خوابنې" نن نه شې تللای ، ماښام به ډوډۍ راسره خورې ،
شپه به راسره کوې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”نه اوس ځم چې بیرته په سکینه پسې راغلم بیا به شپه در سره وکړم“.

مور یې په مخه ښه ورته وویل ، سکینه ورسره را ووته، تر هغه یې په یاسر پسې کتل چې دی ناام شو .

مور ”نه شرمیږې چ ې په دروازه کې ولاړه یې په یاسر پسې ګورې ،که د کور نورو بندګانو ولیدې څۀ به وای“.

”مورې! هر څه چې وای، زۀ ریښتیادرته وایم ، زما بې یاسره یوه ګړۍ نه تیرېږي . اول مې شېرین کاکا ته ښېرا کولې، اوس دعا ورته کوم چې هر وخت یې پیداکړم په پښو کې ور لوېږم معافي ځیني غواړم چ ې وما ته یې د ژوند ملګرې، د یاسر غوندي را پیداکړی“.

د سکینې مور” لورې! خدای د ې عمر ډیر کړ ي چ ې رایې وستلې بل چ ې مې نۀ ولیدې، زموږ تر کور د دوی په کور کې په ښۀ رنګ شوې یې“.

”مورې!شیرین کاکا یایې ښځې راځي او ښځې یې څنګه دي په کورکي ګزاره سره کوي اوکه نه ښۀ دي حال یې مه غواړه“ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې مور د ورور کور ته تللې وه چې راغله له زرينه څه يې وپښتنه وکړه "لورې! سکينه چېرې ده ؟".

"موره!سکينه چې ته روانه شوې، له هغه وخته يې پر سر درد وی نځلي يې کی واهی، په خونه کي پروته ده. يو ډاکټر ته يې بوځه داسي نه چې يو څۀ په وشي".

" سکينې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو".

"مورې! زۀ تر هغه ډاکټر ته نۀ ځم، تر څو چې ياسر نه وي راغلی".

"چې ياسر راځي، تر هغه به ته تر مرګه ورسېږې".

"سمه ده ،زۀ به ياسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دي کورته بوځي".

"ياسره! لږ ناروغه وم".

"ولي خير وو؟".

"هسي مي پر سر درد وو. درځه چې ډاکټرته ځو".

په خپلې موټر کي يې ډاکټر ته روانه کړه. د سکينې په وجود کي د ولاړېدو توان نه وو،رنګ يې تک ژړ وو.

ياسر شيشه پر برابره کړه. "سکينې! رنګ دي نشته دا ولي؟".

"ياسره!زۀ به بيا ژوندی خپل کلي ته راشم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر وخندل "ولي د عزرائیل بل کار نشته که څه ـ دومره خو هم نه یې کمزوري ".

" یاسره!زما دا خیال دی چې نن ورځ زما او ستا د ملګرتیا اخره ده".

د دې خبري په اوریدوسره د یاسر سترګې له اوښکو ډکې شوې ـ "دا ده لېونتوب خبرې مۀ کوه".

"ډاکټرصاحب! له پرونده یې پر سر درد دی . کی۶ هم وهي" ـ ډاکټر دوا ورته ولیکله، دا په هسپتال کي پر کټ پروته وه ـ نرسانې تلې راتلې "دا ډریپ ختم شو بل ورته راوړه".

یاسر یې وڅنګ ته ناست وو ،د خپل کور د ښځو یې یوه یوه هغه خبر ذهن ته راتله "یاسره! خدای دي په دې نازکه ناوې ارمان مۀ کاږه ، تۀ خو د دې سر ته کښېنې ـ بس له ننه پس زۀ ستا کره نۀ راځم".

"څه تروره په مخه دي ښه شه ـ نوره دي نۀ غواړم"ـ ترور یې درب ګیټ بند کړی او ووته ـ

یووخت د سکینې د خولې دا اخري څو لفظونو یاسره د سوچونو له دنیا څخه را غبرګ کړو "یاسره! زۀ ،زۀ،زۀ مرم ـ زمابه له تا سره نور د ملګري خوند نه وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسر لکه ماشوم چیغې یې کړې ، ور ولاړ شو. د سکینې مخ یې په خپلو دواړو لاسونو کې نیولی وو، اوښکې یې څڅېدې
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرمني

که بړې دومره نازولم لکه خپلې مور، په دې ښاه سته کور کې چې چارپېره پخې خونې، په منځ کې یې ډېره غټه چمني وه. پر چمني چارپېره رنګ په رنګ ګلونه.
زما د بابا او مورکۍ هغه دوې د خاورو جوړې خونې، تر ټول کلي لوړ ې د خاوري پر یو هسکه غونډۍ چ ې ما و مورکۍ به هر سهار او ماځیګر د لاندي کلي له (څا)او به را خېژولې.
ښن که مي څه هم د مور د عمرو وه، په خولۀ کې یې غاښ نه وو. زما د مور تك سپین واړه غاښونه یو هم نه وو وتلي.
مېړ ۀکه مي د پلار د عمر وو بیا ناجوړ غاړی (ناروغه)وو، هره ورځ به یې تبه وه.
ډېرې ورځ ې به مي دا خیال شو چې وتښتېږ ه چ ې د بړې لاډ (ناز)ته به مي وکتل. پر هغو ښځو به مي نیت بد شو چې تل به د ښنو له بدرڼتي ږغېدې.
په دې کې دوه کاله تېر شو. رقیه لور خدای را کړه ،له دې ورځې پس مي د دې کور و ابادېدو ته لړ زړۀ غوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ دې پس به د   دې کور په يوه بله خونه کې هر   ماښام يا ماخوستن د ع‍وه وه ، موږ   به کله د   يوې کله بلې خونې ګوابن ته ورتلو ـ تر هغه چې تر دې ځايه را ورسېدو ، زموږ په کلا کې به هره ورځ د سږو جنګ وو. د کلي خلګ به يې ګوابن ته راتلو.

په کم کال چې د کلي خلګ راغلو،زموږ وېش يې را وکړی، مځکه يې زما   مېړۀ ته د درو   سره وروڼو برابره ور کړه ـ دوکانونه يې زما ومېړۀ ته درې ، و نورو ته يې دوه دوه ور کړو. يو دوکان يې زما مېړۀ ته په مشرۍ کې ور کړی ـ

چې له دې ويره خلاصېدو   ، خوشالي راغله ، وماته خدای نيك محمد زوي را کړی ـ تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ، تمامه ورځ به يې په غېږ   کې وو   دابه يې ورته ويل " له موركۍ ځخه خدای واخس ئته ، موركۍ ته به اوس خدای نېكو ور غټ كړي ـ د موركۍ بل ارمان نه وو   ، بس دا يو ارمان يې وو ، هغه دا دی خدای ور   پوره کړی ـ اوس به موركۍ تل ستا د سر دعا كوي، پر يوه او بله خوا به يې مچاوه، دابه يې ورته ويل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د نېکو کال پوره کېدو ،زما او د ده دواړو مورکۍ د خدای په کار شوه ـ کېدای شي سکنۍ مور مي مړه وای ، دومره به مي نه وو ژړلي ـ له دې پس مي مېړۀ داسي ناروغه شو چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه يې وويل "تاسو دا سړی ډاکټر ته يوشئ" ـ يو څه وخت يوه هم پروا نه په کوله ـ

د کشر لېورۀ يې کور ودان، ډاکټرته يې يو وړی ـ د ډاکټر له دوا سره سړی ډېر ښۀ شوبيا به هره ورځ د ورونو په ميان کي پر دې جنګ وو ،تا زما اوښاړولي دي،زما له خوادي خاوره په بېلچه کي اخسړتې ده ـ پنځۀ کاله بيا په دې کي تېر شو۔ يوه شپه سړي وويل "ښځې! سبا مي موټر راغوښتی دی کډه کوو"۔

"سړيه! پر کمه ځو،دا مځکه وچاته پرېږدې"۔

"ښځې! دا مځکه ودوی ته پرېږدم ، دوی پوه شو او مځکه ـ موږ به ښار ته لاړ شو ،يو به په نېکو تعليم وکړو بل به د دې هرې ورځې له جنګه خلاص شو۔ شکر دی په ښار کي دوکانونه شته ، د هغو کرايه به را اخلو، زموږ ښه ګزاره په کېږي"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار موټر راغلی، موږ کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرايې په سرای کي مو واړول. نېکو يې په سکول کي داخل کړی . ما د ښار نجونې ليدې، ټولې سکول ته تلې . څو واره مي ورته وويل "سړيه! دا رقيه به هم په سکول کي داخله کړو ". سړی وماته معلوم وو چې يوار به يې چك کړو بيا يې هغه چك(نۀ) وو. په دې ډول موږ په ښار کي ژوندکاوه ، کله د کرايې په يوه سرای کي کله په بل کي .

اوس به رقيه د اوولس کالو وه، نېکو د پنځلس کالو چې يوه ورځ رقيه غوځاره شوه ، لاس يې مات شو. په رقيه نه وم حېرانه، په خپل سړي حېرانه وم . په لاس مي ولاړو ۀ ،په سترګو ډېر ټپ (کمزور)وو چې ولاړ به دې کړی بيا يې په تلو کي ګزاره کولای شوه .

څو واره ما او سړي رقيه ډاکټر ته بوتله، لاس يې جوړېده نه کول. هر وخت به په چړغووه، د دردو په ګولۍ يې ګزاره وه . يو ماځيګر مي سړي ته وويل "سړيه! دا رقيه خو ډېره په تکليف ده".

"ښځې! څه په وکړم ، داسي ډاکټر نه دی پاته چ ې موږ نه يو ورغلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”سړیه! که ستا خوښه وي هغه پر چوك د سكندي والا ته به يې ور ولو“.

”خود يې ور وله“. جېب ته يې لاس كړی ، څلور سوؤه روپۍ يې راته ونيولې . ”سړیه! زۀ روپۍ څۀ كوم، تۀ ور شه ركشه را وله“.

”ښځې! زۀ د تلو نۀ يم . ور شه يوه بلا دي نه خوري ، تۀ ده ښار ښځې نه وينې . نېكوچېري دي“.

”هغه ستا نازولی به يو ځای كركټ كوي چې راشي خپل سر به يې په بل مات كړی وي يابه يې د بل سر ور مات كړی وي . لس ورځې مي درته ويلي دي سړيه ! دا هلك پوه كړه ، كور يې كښېنوه خپل سبق دي وای يا يو كار وي هغه دي كوي . ځوان شو ، د كور په يوه ښه نه دی ، د كور په ښه خو مۀ وايه . د بدی مو خاوندان كوي چې سكول ته لاړ شي ،كه كركټ ته، جنګ يې كړی وي ”.

د دروازې درب شو ، نېكو دننه راغلی . له هغه ځايه يې پر پلار رېغ كړی“ بابا را واړوه سل روپۍ ”.

ما ور رېغ كړو ”تۀ يوار سل روپۍ پرېږده ، ور شه ركشه را وله . دا رقيه ډېره په تكليف ده“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ځودربړه ،رقیه چې په تکلیف ده ز ۀ څه وکړم ، ولې په احتیاط نه تله“.

ما ورته وویل ”ځراشه چې یو لاس در مات کړم، ځ څومره چېغې وهې“.

”ستا پلار هم زما لاس نه شي را ماتولای ،ته بیا دومره زوروره یې“.

پلار یې جیب ته لاس کړی، سل روپۍ یې ور کړې.

” زویکه! اوس ورشه، رکشه را وله“.

رکشه یې راوستله، موږ د سکندې والا کور ته ورغلو. نېکو د سړیانو (سړو) خونې ته ورغلی ، موږ د ښځو خونې ته. په خونه کې یوه چټای خوره وه(هواره)دېر ې ښځې ناستې وې . د چا شنې، د چا تورې چادرۍ، د ځنو پړونې پر سر وو.

د اکثرو د ماشو مانولاس یاپښه به مات وه . یوه ښځه ښکارېده چې ماته پښه یې مخکې سکنده کړې وه ، اوس پر تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه. ما ښوښتنه ځینې وکړه چ ې ”په پښه دې څ ۀ وشو“. دې خبره دلې دورې کړه، حال یې رانه کړو ، بله ښوښتنه مې بیا دا ځینې وکړه پلار در سره دی که ورور“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مېرهٔ"

ما د دې ښاه ست ته کتل ډېر خوند يې راکاوه . دې ته مې کتل، په خيال کې مې د دې د مېرهٔ تصوير جوړاوه . داسې جګ ځوان به وي ، پوړ غټ وېښتان ، په لوڅ سر ، ږيره او بريت دواړه خرې يلې چې دننه راشي د سپينتو خوشبوي به يې دا خونه له بد بوئ څخه خلاصه کړي . ما يې لا تصوير نه وو مکمل کړی ،يو سپن ږيري ، پر ملا کوږ سړي سر را ښکاره کړی "ساجدې! ځـرا ولاړه شه ".

چې داولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په ياد شو چې وای(ښځه و ترخه ته هم کښېني)۔ پر ځان مې شکر وکيښ، له ځان سره مې وويل سختړې يو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسې زهٔ او رقيه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . دهٔ د رقيې لاس ونيوو ،خولهٔ يې له نسوارو ډکه وه ، چتهای يې را پورته کړه، نسوار يې توکړل . دهٔ د رقيې لاس ته کتل، وماته ږغېدو "څهٔ په و شو ،چاته مو ور وستلې هم ده ".په خبرو خبرو کې يې د رقيې پام په بله کړی .

د دې يې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، ټك مات شو. رقيې چيغې کړې، دهٔ وخندل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

”بس بس لورې! که خدای کول زياته جوړ دی“.
لاس يې ببرته وتاړ ی، موږ درې س ؤوه روپۍ ور کړې،
راووتو . کور ته راغلو. رقيه درد و اخستې وه، نور ې ورځې
يې يوه ګولۍ کوله، په دې ورځ يې دوې وکړې . خدای يې د
دې سړي لاس شفا کړی وو، د رقيې لاس جوړ شو.
وخت تېرېدو ،يوه ورځ سړي راته وويل ”ور شه هغه صندوخ
کي پراته کاغزونه را واخله“. ما هغه کاغذونه ورته راوړو ،
دۀ چې کاغذونه په رېږدېدلي لاس کي نيوو“ښځ ې! زۀ دا
خپل جايداد د زوی په نام ۀ کوم او بله خبره زما ورونه چې
په ژوند نه راغلو ، په مرګ مي ضرور راځي . د نېکو د پاره
نه ستا د پاره . ښه ځوانه ښځه يې پاته ده ، دابه يو په نکاح
کړو. نه نه ته د خپل اختيار يې، هر څوك چې ستا خوش وو
هغه وکړه“.
يو سهار پر لما نځۀ ولاړ وو،غوځار شو. ما دی سماوۀ ، رقيه
ورغله نېکو يې را وستو. د نېکو تر راتلو له مخه د دۀ روح
الوتی وو.
هغه د دۀ خبره وه، په مرګ يې دواړه ورونه راغلو . تر هغې
ورځې ناست وو چې فلقحه ختم يږه . د دۀ د فاتحې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زیاته شوه . ډېر مي ورته وویل ، ډېر مي ورته وویل . نېکو سر نه خلاصاوۀ . په هغه ورځ یې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ویلي وو"دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به یې کښېنوو . ځوانه ښځه ده ، مور به یې له عذابه خلاص شي بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځیني ورکړي" . په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو.

"نېکو زویه! ته په دې کتابو څۀ کوې چې شپه او ورځ دي پر ځان یوه کړې ده" .

"مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چ ې ښۀ نمبر واخلم . زما یو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورو ر راته وویل " په سکالرشېپ دي جرمني ته لېږم". خدای دی وکړي چې په (بي اې)کي ښۀ نمبر واخلم".

"زویه! پښتانۀ وای "ځالار چېري د خدای لار"مور او دومره بخت بیا که دي بخت ملګرتیاهم وکړي، زۀ او رقیه به څنګه کوو".

"مورې! ته دعا کوه، ټولې به خدای اسانه کړي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله رزلټ راغلی وو ،نېکو پر ما زېری وکړو"زۀ فرسټ راغلم".

"زویه! دا فرسټ یې بیاڅۀ ته وای".

"مورې! اول".

"په ټولو هلکانو کې".

"یا مورې! په ټوله صوبه کې".

دی او د خپل کلاس فېلو ورور ،په هغه کار اخته وو چې پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوړي (شیف)چ ې له هغه کاره را خلاص شو ،یوه شپه د ماما کور ته ولاړ ، له هغې خوا چې راغلی وماته یې وویل "مور ې! دوی ټوله ښۀ وو ، سلامونه یې در کول ـ له ماما سره مې خبره وکړه چ ې زۀ مورکۍ او رقیه درته راولم، ماما څۀ پرېشانه شو. زۀ خوږې نه لرم، زما د پلار د وختو دوې خوږې دي، ګزاره به ښځکه سره کوو بل به دي هغه اکاګان څۀ وای".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما بخت ښکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کي د اوبو غوړپ ن شته ـ د ښار خلک دي ارمان نه کوي، هلته خو دا ګورم نه ښته ـ په ژمي خو لا څه ګواره کيږي چي څنګه سپرلی شي، خلک اوبه‌پر وارکړي ـ
که اغاجان ته ووايم چي ورشه اوبه را ايله کړه نو بيا به سور او شين کيږي چي زۀ څنګه د خلګو په وار اوبه را ايله کړم ـ
انار ګلي په درب بالتۍ کښېښوده ـ لوښي يې له خپلې خونې،څه يې له نورو خونو را ويستل، سره يو ځای يې کړل ـ انار ګلي چي لوښو ته وکتل نو نوره هم سره و شنه شوه ـ د يور د خونې لوښي يې هم مخ ته پراته وو، لوښوته يې کتل له ځانه سره بنېدله ـ هيندرور پر ږغ کړی "وريندارې! نه يې ملامته نن دي بيا د کار وار دی ـ ځکه هر قدم داسي ږدي لکه پر سکروټو".
دې مخ ور واړا وو "ستا د پلار کور دی ،څۀ د يوخان بنګله خونه ده ـ زۀ په دې زړو کنډوالو کي اوبه له کومه کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وريندارې! خولۀ ونيسه ـ ما تاته کله د کور پيغور در کولی ـ ستا غه خوهم بنګلې نه دي".

"بس ، بس قدرمرې! نوره مي مۀ ګايوه".

اغاجان غاړې تازه کړې دباندي را ووتی"دا تا څۀ شخ ول جوړ کړی دی ـ خلک مۀ راباندي خندوی ـ دا خپلې خولې ونيسۀ ،دې ته مي مه اړ باسۀ چې لرګی را واخلم، ولاکه مو بيا د چا پلار را څخه خلاصې کړي ـ ټوله ورځ په دې تېره کړی، يوه په بله خولې لګوی ـ نه خواشې شته، نه خسر بيا هم ستا دا حال دی ".

"اغاجانه!بيا موږ څۀ وکړو، پر کور د اوبو غوړپ نشته ، زۀ دا ګډوې په چيشې ومينځم".

"څله مو ماخوستن د ويالې اوبه نه راوړلې ـ نه ياستی ملامتې، د شپې له خوبو نه ور خلاسېږی، سهار بيا يوه په بله خولې لګوی ـ زۀ مو هم نه يم ذمه واره". اغاجان پټهو وښنډلی دباندي ووتلی ـ

"تۀ خو به هم يوار له کوره وتې ـ ټوله روځ لکه ښځه پر کور ناست يې،د ورېو و لاس ته ګورې ـ خاوري دي شه دا دوې ګونی پټاټې چې تا موږ له راوړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګله له ځانه سره ګډه وه. لوښي يې يو رنګه ومينځل. خپل ورۀ يې واغښل.

"ورينداريې! تا بيا د اوبو ګورم جوړ کړی دی. دا خو به تر مني پوري داسي په منډه يو ،دا د يوې ورځې غم نه دی".

"ښاهستي! ستا يې څۀ پروا. زما ماښام هم له دوی سره داوه وه چې يوه د اوبو ټينګکۍ ښواخلو يو څو ورځې به مو ګزاره په کيږي".

"نو بيا يې څۀ ويل؟".

"هغه ويل يوازي زۀ په دې کور کي اوسيږم، که نور هم اوسي . بايد په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسي خبره ده، ځه تۀ هم ماښام په ماښام! پلار ته ووايه. سهار يې وغواړه".

"تۀ را نږدې شه. دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه. د دې هم څو ورځي دي بيا به وايي زما د وروړ کور مو په کوړکه چړګه بار کړی".

"خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای".

دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل. ماشومان يې اسکول ته تللي و و. کشرې ورينداريې په ايندرور ږغ کړی"قدرمنې! راووځه. څۀ کوې چې ټوله ورځ دننه يې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”در وځم وريندارې! خو زۀ چې کله د سينځلۍ ښه بوی وي، ادې رايادہ شي. هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ به يې په باغ کې بشکې کولې يا به يې ساګ کول“.
”ژر راځه چې د څاښت چای وکړو“.
”تۀ درځه زۀ دا شيان خوندي کوم درځم“.
دوی چې څنګه په برنډه کښې سره کښېنستې. انار ګلې چای راواخيستې. په ډبې کې يې يو څو کښکره ګوړه ورسره را اخيستې وه ،شاپېرو هم په ګيټ را ننوته. د دوی کورونه سره نږدې وو. انار ګلې چې دا وليده نو غټه سا يې وکښله او وې وويل ”يو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی ، لکه روې داسې زموږ وخت ور مالوم دی“.
”ستړې مۀ شې“.
”خير يو شې. کښېنه اوس بيا ولې ولاړه يې “.
”زما له قدرمنې سره کار وو“.
”هغه هم راځې کښېنه ، چای به وکړې“. د دوی دواړو په نيت شاپېرو پوه شوه، له شرمه يې ږغ نه کولی.
قدرمنې چې خور وليده نو يې وخندل ”تۀ راغلې“.
”هو. ما ويل که ستا سم پړونی سته زۀ تلم ډاکټر له“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډاکټر څۀ کوې".
"د عابدې تبه وه ، هغه مو وړله".
" څوك دي بيا يې".
"جميل ".
"سم حال ورکړه، داسي نه چې ناروغي ور ډيره شي. يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغه".
"څۀ وکړم ، خدای را سره کړي دي. څۀ د بنده له لاسه خو نه دي".
"دا نو تۀ وايې خورجانې! ستا ميړۀ خلکو په لوی لاس لېونی کړی دی. ستا ژوند در خوري. خدای دي پر مخ خير در پيښ کړي. اوس تر ابده تر دې تيره ده. خير به يې غواړو".
دواړي ورېندارګانې يې يوه يوه ولاړې شوې "قدرمنې! د دوی مخان ولي پړسېدلي دي ".
"بس خپل تر خپله خوشحاله دي، هسي مورکۍ ته يې ګورم اچولې دی".
"د انار ګلې خو سهار هم داسي دعوه وه".
"ښۀ ، تۀ کار مۀ په لره دغه ورېندارګانې رنګ در بدوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ يې څۀ کوم خو دوی له ما نه کښېني ـ تۀ پړونی راکړه زۀ ځم"ـ

"تۀ لږ ودرېږه دوی ننوځي يو شی به در کړم"ـ

"زۀ بېزاره يم ستا له خوړو بس پړونی راکوه چې ځم ـ سره غرمه شوه"ـ

انارګله بيرته ورا تيره شوه ما ويل چې" نجيلۍ دې کوم هسپتال ته وړې ـ سرکاري ته که پرائيوټ ډاکټر ته "ـ

"زۀ په دې شيانو نۀ پوهېږم خو ماځيګر يې وړو"ـ

"بيا نو ښۀ وه چې پرائيوټ ته دې لور وړې وای"ـ

"خوره! واخله دا پړونی ، ګرسره يې درسره يوشه هر ورځ به دي تر ما پوري منډې نۀ وي"ـ

"ستا پړونی دی زۀ کله چيري وتلم ـ خور يې بيرته درته راوړي"ـ

"ما درته وويل زۀ يې نۀ پر سر کوم ، بس زۀ اوس ځم"ـ

قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه ـ

انار ګلې پر يور ږغ کړی "ودي ليدله ښځګه يې پړونی پټ ور کړی،خود يې پيسې هم پکښې ور کړې ـ خدای هم خپل کارېه پيرېني ـ توبه توبه "ـ انارګلې خپل غوږونه ونيول ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"قدرمنې! ماله خو ډوډۍ راوړه زۀ وږی یم" ـ
"اغاجانه! ولي داسي نارې وهې ـ ښځي خو در څخه بېزاره دي".
"اوس ما هم دغسي بېزاره کوې لکه دوی".
" یا یا".
"خاندې ولې، دا د خندا خبره ده ـ تۀ هم لکه لېونۍ ټوله ورځ به باغو کي لګیا یې، خو لالاته ووایه زۀ خپل واده کوم".
"ولي دوی خپله سترګې نه لري چي زۀ ورته ووایم ب یا به وایي چي سپین سترګې د ی ـ د دوی په وخت کي خو بابا ژوندی وو".
"اوس که ما ورته وویل بیا به وایي چي ډیر په عذاب دی".
"که تۀ نه شې ورته ویلای، زۀ خو ورته ویلای شم ـ تۀ دا ډوډۍ در واخله ویې خوره او د ښځو په کارو باندي کار مۀ لره ـ سبا نور تور لاسونه در پسې مښږي ـ ماښام په کلکه لالا ته ووایه چي زۀ واده کوم ـ تۀ هم سوکه سوکه پر خپله خونه باندي کار شروع کړه ، د دوی هم سر در خلاسیږي ـ د هغو خو هم اوس ولور پوره دی، خالي د خوښي روپۍ مانده دي "
ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”قدرمن! د ډوډۍ په خوند ولاکه پوهیدلی یم. تهٔ دا لوښي یوشه، زهٔ څهٔ ارام کوم بیا ځم لمانځهٔ ته“.
د ماښام لمونځونه چې وشو په والې کې هم اوبه راغلې. ګړدي ښځې والې ته ولاړې. که د چا به د اوبو مشین وو هغو به‌مشین اوبه ډکې (یوړې). انار ګلې هم بالتۍ لاس ته کړه، روانه شوه. قدرمنې هم خپله خونې ته اوبه یوړې. پر والۀ به کله ښځو خپلې ګپې هم سره کولې.
د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو، اکثره به والې ته دې د میرهٔ چیغارې راتلې ”ما خلاس کړی، مړ مو کړم“ چا چې به دا ناره واوریدله نو به یې ویل ”خدای دې دماینې او د مور وزه (چاره) وکړي.
دا اتم کال دی چې دی داسي په ځنځیرا نو تړلی دی. په دې حال کې به هم دهٔ څکّول، ور وښو په د چرسو په سګریټ کې هیروین ور واچول. کله چې به د دهٔ چرس نه وو، نور به په عذاب وو. د کلي خلګو به ویل چې ”دی ډیر زورور وو، خلګو په دهٔ تعویزان کړي دي، لیونۍ شو“. چا به ویل چې” دهٔ ته چا داسي نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسي بد اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی ځکه داسي ليونۍ شو۔ خوارکي له ماينې سره دوه کاله هم په شئ زړۀ نه کړو تير"۔
هر څه د دۀ پر ځای وو۔ په جلا خونه کي تړلی وو ۔ د دوی کره نه څوك د دۀ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو۔ اوس خو يې خالي مور او ماينه پيرېندلې ۔ څه وخت چې د شاپېرو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ويل"لاتقي ارمان يې مۀ کوه چې تۀ يې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بيا لاهم تۀ خوابدې يې "۔
عبدالله ، شاپېرو په خپله خوښه غوښتې وه ۔ دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زۀ به لادوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تېر ۔ کله چې يې نشه نه وه نو شاپېرو به يې داسي وهله چې يوار يې د مخ غاښونه لاهم ور مات کړل ۔ شاپ ېرو هم داسي شوه چې کله به ګايده، خپلو خبرو به سم درك نه ور کولی خو بيا لاهم خلګو ويل چې "دا ښه ښځه نه ده ۔ د خسر د کور حياء يې اخيستې ده"۔
کله چې به د پلار کره ولاړه، د ورينداركانو په تندي به پوه شوه ۔ ولي خوارې به له وهمه شی نه شو غوښتی چې " تمامه ورځ به يې په دې سوچونو کي تېره کړه "خدايه! ميرۀ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروښواو لېورۀ څومره پرق دی، د یوه شي نه سم ورته ویلای .
ومیرۀ ته خو سړی د هر شي په غټ زړۀ ویلای شي چې نن
مې دا شی پکار دی. خدای یې فرق کړی دی. یوه لور لرم
ناروغه ده. سمې خبرې نه شي کولای. خدای له هرې خوا را
باندي نغښتې ده".
د شاپېرو یور هم اوبو ته را غلې وه. انار ګلې پر ږغ
کړی"څنګه یې، ولې نۀ راځې زموږ کره".
"څۀ درته ووایم. انارګلې خورې! له یوې خوا هغه لیو نی دی
تمامه شپه او ورځ چ ېغي وهي، له بلې خوا مي هغه لور ده.
نن یې هم هسپتال ته بوتله.".
"ښۀ، نو اوس څنګه وه".
"هغسي وه. ډاکټرانو ورته ویلي وو چې په هسپتال کي یې
داخله کړی، خو دوی چیري دومره وس لري. ویل یې چې
موږ څو واره عبدالله په هسپتال کي داخله کړی، څۀ فایده
یې وکړه. که جوړیده نو به پخپله جوړه شي".
انار ګلې لوټه په اوبو ډکوله په بالټۍ کي یې چپه کوله.
دشاپېرو هیندرور به اکثره د ښار په خوا کتل چې زما سړي
به یې لور د"هسپتاله څه رااخسېتې وي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ښځې، لور دي چا ور سره يوړه“.

”هغې لېوې چې تمامه ورځ به يې په ما خولې لګوي. زۀ خو وايم چې يوار دي خدای په داسي شرمو وشرموي“.

”هغه بيا ولې؟“.

له دې خبرې انار ګلې پلو پر غاړه سم کړی، ولاړه شوه.

” انارګلۍ يې هيندرور ته غوږ ورا نږدې کړ ی ”ټۀ خبره يې شاپېرو څۀ لري، دا څۀ وايې. د ه غې خو مېړۀ سم دم لېونی دی“.

”لېونی دی که پرسد ، زما په خيال څۀ لري“.

”توبه کاږه توبه ، دا څۀ وايې. مېړۀ يې په ځنځير انو تړلی دی او دا خپلې مزې کوي“.

”ښځۀ دا ګای زما له خولې مۀ کوه ، سمده“.

”يا خوره لېونۍ خو نۀ يم. دا خو ښځۀ دې چې راته ودې ويل. دا چې څۀ زموږ کره راشي نو يې رنګ داسي معصومه نيولی وي چې نه څۀ کړي او نه څۀ خوري“.

”ښځۀ نو زۀ به دا يو ټپال اوبه لا راوړم. داسي نه چې دوی وايي چړې ورکه وې“.

”هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انار ګلۍ ژر ژر اوبه کښېښولې. ماښام يې د کوشنيانو بشترې واچولې. سيده منا کې ولاړه وه. "کوشنۍ ورينداره چيرې ورکه ده. دا خو هم ګړده ورځ په خپله خونه کښې ناسته وي. د دنيا په يوه خبره هم ځان نه خبروي. تۀ چيرې يې؟"

"دا يم لګيا يم کالي مې اشترې کول".

"بل څوک خو نشته په خونه کې ماشومان (ټي.وي) ګورې. ستا ليور هم ناوخته راځي".

"ښۀ ښۀ، څۀ دې ويل".

"ما د شاپېرو هندرور پر واله وليده. ډيره خواشينې وه. ډيره مو ارمان شوه".

"ولې بيا څۀ شوې وو".

"تۀ دا کالي په الماړۍ کې کښېږده. زۀ به نو بيا ګړده خبره درته وکړم. تۀ راشه دلته کښېنه، ورونه يې هميشه دا وايي چې زموږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس ښۀ مخ ور تور کړي".

"دا څۀ وايې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یوه خبره ده ، شاپېرو که هر رنګه ده . خواست به کوي خو داسي چم موږ نۀ دی په کي لیدلی . څوك له دا رنګه سړي سره ژوند تیروي . ولاکه مي میرۀ داسي په ځنځیرانو تړلی وای، ولاکه یوه شپه د بل کره تیره کړم . دا دي پر دې افرین شي".

"هغه ګرده در سره منم خو یور یې وایي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې . ګرده کور شك پر لري چې د دې له کوشني لیوره سره لاس دی".

"بقبه وکاږه داسي تهمت سړی پر چا نه لګوي" .

"ریشتیا وایم . زۀ خو پر دې ویریږم چې خسر یې را ایله نه کړي بیا به دا زموږ له غاړې وي".

"زما زړۀ یې نه مني . خیر وخت به یې پخپله در ثابته کړي ".

"لالا! شاپېرو داسي ناروغه ده، پرون راغلې وه لور یې هم ډیره ناروغه وه . ما ویل چې یو څو روپۍ دي ور کړې وای چې ډاکتر ته په تللې واي".

"زۀ اوس یوه روپۍ ن ه لرم . ورته و وایه تر پیلي دي صبر وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د قدرمنې وروره! زۀ هم ډاکټرې ته تلم بيا به ما او دا يوازې سره ولاړې شو".

"تۀ خو ما کرارې ته نۀ پرېږدې. ولاړه شه که اوس ځې هم ولاړه شه". قدرمنه هم را ووتله.

"وريندارې بيا څۀ وشو".

"نن قدرمنې د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټرې ته ځي. ما ورته ووېل زۀ هم ورسره ځم ، ډاکټرې ته ځان ور ښکاره کوم بيا نو ټوله حال درته وايم. يوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را څخه بده نه کړې".

"يا ولي".

"ګوره تۀ هم لوښې لرې او زۀ هم. سړی د چا کمه نۀ غواړي".

"تۀ خو دی راته وايې لکه چې ما بيا ټول کلی خبر کړی وي. زۀ خو خالي تاته وايم چې خدای نخواسته داسي کيسه هم وي نو بايد موږ بېده پر واچوو".

"خير چې يو وار خو ډاکټرې ته ولاړې شو بيا به هغه وخت خبرې کوو".

"خوره! تۀ ولي هر ساعت دلته راځې. ستا د وجي دوی ماته وايي چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي. هر چاته وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما میړهٔ ناروغه دی،په ځنځیرانو کې تړلی دی. زهٔ خو اوس په تا شرمیږم“.

د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوې ”وریندارې ویل چې تهٔ نوره هم ناجوړه یې“.

”څنګه ناجوړه دا څهٔ وایې؟“.

”هغې ویل کیدای شي کوشنی لرې“.

”قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسي یم. زهٔ خو پخپله د دې دپاره ډاکټر ته ځم چې ورځ په ورځ پړسیږم“.

کشرې وریندارې لږ بوره او د چای پاڼې په تیلۍ کې   ور واچولې”په دې به تهٔ چای پخې کړې“.

”نه غواړم ستا شیان. تهٔ په ما پسې خبرې کوې ،اوس بیا شیان راکوې. له هره شي دې بیزاره یم. هیڅ هم نهٔ غواړم. ما کومه ګناه کړې ده چې خدای داسي کړم. د خلګو ښځو ته وګوره ز ما ئه میړهٔ لیونی مه وای، په ځنځرانو تړلی نه وای. د خلګو له منته خو به وتلې وای. خدای زوی را کړی وای، پر زوی خو به کراره وم “.

”خوره! سبا ولاړه شه ډاکټر ته“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

”هو، دا يو وار مي لا ډاکټر ته بوځی بيا نور ښځ نۀ در ښخه غواړم . ما پرون يوه چرګه او يو درځن هګۍ خرڅې کړې . اوس څوك نۀ لرم چې ډاکټر ته مي بوځي“.

”دی وکړه انارګله هم ځي ، دواړې ولاړې شئ“.

”خوره! تر دې ژوند خدای مرګ در کړی وای ښځۀ وو . تۀ به دا ژوند په دا خواري څنګه تيروې . نۀ له خسرګنۍ بخت لرې او نۀ له ميړۀ . د پلار و مور خو لا پريږده“.

”اغاجانه! سبا خو له شاپېرو او وريندارې سره ډاکټر ته ولاړ شه“.

”ښځۀ اوس خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کړی“.

”شاپېرو ډيره ناجوړه ده“.

”يو خو مي دې خدای له دې خلاس کړي . اوس خو يې ګورم را اچولی دی“.

”هو خود يې در اچولی دی که يې مور ژوندۍ وای او بيا تا دا ويلې وای بيا به يې تاته درك در کړی وو“.

سهار دواړې اغاجان دکرايې په موټر کې بوتلې . د هسپتال مخ کې نورې کاډيانې هم ولاړې وې . اغاجان د ريسپن مخې ته ودريدی . د ډاکټرې نمبر يې واخيستی . اغاجان دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې ښځې هم ناستې وې. اغاجان دواړو له د کوک بوتلان راوړل.

دی د نارینه خوا ته ولاړی، کښېنستی. انارګلې داسې مجلس اچولی وو لکه دا ټولې ښځې چې دې پېژندي. د شاپېرو نمبر راغلی، انار ګله هم ور سره ننوتله "خوره! دې خواته راشه ، ولې اول وار ډاکټرې ته راغلې یې".

شاپېرو خپل حال ډاکټر ته وویلی. ډاکټر ورته وویل "ور شه ډېرې اوبه وڅښه بیا دې التراساؤنډ کوم". انار ګلې ته ډاکټرې دوا ور ولیکله. څنګه چې شاپېرو اوبه وڅښې نو لږ ګړی وروسته ډاکټرې ته دا او انارګله بیا وراغلې. ډاکټر شاپېرو ته وویل"ورشه پر کټ باندې پرېوځه".

انار ګلې پر ډاکټر ږغ کړی "ډاکټرصیبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغې نۀ ده ورغلې. زۀ یې ګورم ،تۀ هلته ودرېږه".

"ماشومان لرې؟".

"یوه لور لرم".

"د څو کالو ده؟".

"اوس به یې اتۀ کاله کېږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نو نور ماشومان ولې نۀ ر اوړې؟". انارګلې غوږ ټينګ ورته نيولی وو.

"بي بي! تاته وايم ماشومان راوړه. په نس کښې دې دانه ده. دا چې کله ښځه کوشنی پيدا کړې نو ختم شي، ګني له دې ځخه غټ تاوان جوړيږي. درد وي؟".

"هو درد يې مۀ کوه. داسې درد چې زۀ وام اوس به کوشنی پيدا شي خو نۀ پوهيږم چې زۀ څۀ وکړم".

"زۀ دوا در ليکم چې خدای دې دا ناروغي ښه کړي او خدای اولاد در کړي. له دې ځخه نورې ناروغۍ پيدا کيږي".

"ډاکټرې! کوشنی نۀ شم راوړلی. زما ميړۀ په ځنځيرانو تړلی دی".

"بخښنه غواړم، دا خو بيا ښه خبره نۀ ده ".

"ډاکټرې! ټول کلی ګمان کوي چې داکوشنی لرې".

"زۀ دوا در ليکم، تۀ ژاړه مۀ. خدای به هر څۀ خير کړي. خدای دې تاته نوره هم حوصله در کړي".

شاپېرو اوښکې پاکې کړې ، را ووتله "زما بخت ښکاره دی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګېدو

د کلي په سر کي ډېره لويه کلا ده ، لوي ګېټ يې د ختيځ په لور ې وتلی وو. د بازمحمدپه نامهٔ يادېده . تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېر ې پخوانۍ د تورو،سپينوکشمشي توتو غټې ونې ولاړې وې.

له دې کلا د بازمحمدد پينځو سپين ږيري زامنو ،بې شمېره ځوانان او واړه زامن او لونيي را وتې. د ټولو زامنو يې پېغلې لوني هم وې . ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو وبخت ته حېران وو.

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی. پلار عبدالله يې ويل"زويه! ولي دي داسي وکړو".

"بابا! تا له ما پوښتنه وکړه چې زهٔ زينبه تاته درغواړم".

"په هغه وخت کي تهٔ ماشوم وې".

"تا ته چا وويل تهٔ و ماشوم زوی ته وادهٔ وغواړه چ ي هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي باباولي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زويه! دا خو ما يوازي نه دي کړي . ستا هغه دوو نورو اکاګانو هم خپلې لونې يوۀ و بل ته ورکړي دي".
"بابا! هغو هم غلط کار کړې دی کومه يې داسې توره ولې ده".
له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لويه کلا کي د ېوال ووهلی . د خپل کور دروازه يې د جنوب پر خوا ور کړه .
زينې يو ورور بله خور نغمه هم درلوده . سهار پر نغمه دوره راغله، نجيب او خپلې مور هسپتال ته يو وړه ، دورې يې ډاکټر ته ور ښکاره کړه . ډاکټر په هسپتال کې داخله کړه، نرسانې راغلې ډريپ يې ور ولګاوه .
"چې ډريپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې رونې کړې تنداري! زۀ په هسپتال کې يم،په ما څۀ وشو،زۀ کور ته ځم په ما هيڅ نه دي شوي . ما کور ته بوځی". ډاکټر راغلی نجيب ته يې يو پرچه په لاس ور کړه"د سر ايکسرې او دا ټېستونه يې وکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه تنداري تر لاس ونيوله، سوکه سوکه يې روانه کړه چ ې د سر ايکسرې يې وشوه، وينه يې واخيستله ـ تنداري نغمه تر لاس نيولې، بېرته يې سوکه سوکه خپل کټ ته راوستله ـ نرسې بل ډريپ راوړی، ښېخي اوړ ډريپ وو، هغه يې ور ولګولی ـ نغمه پر کټ پروته وه ـ

"تنداري! زۀ جوړه يم، نجيب راوغواړه چې کورته ځو".

"لورې! نجيب په ټېستهو پسې تللی دی چ ې هغه راوړي، و ډاکټر ته يې ښکاره کړي بيابه که خير وو کور ته ځو".

"تنداري! نجيب څۀ شو".

"راځي لورې! تۀ لږ وار وکړه".

نجيب راغلی د ټېستهوکاغذونه او ايکسرې يې په لاس کي وې، نغمه يې وليده له موره سره ږغېده، ډېر خوشاله شو.

"نغمې څنګه يې".

"نجيبه اوس ډېره ښه يم بس درځه چې کور ته ځو".

"ګوره نغمې! موږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای ـ ډاکټر را روان دی له تا يوه پوښتنه کوي، زما خبره يې نه منله".

"د څۀ پوښتنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ډاکټر وای دا تاسو وهلې ده ،سر ته یې چوټ ورغلی دی ـ ډاکټر ته به په خپله حال ور کړې“ـ

ډریپ ختم شو ـ د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کټ ناسته وه ، وخپلې تندارې ته ږغیده ”هغه بله شپه چ ې عبدالله نجیلۍ راوړه بیا یې څۀ په وکړو“ـ

تنداره ”هغه یې د شپې پلار او وروڼه راغلو بویې تله، زموږ وسړو ته یې ویلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو ـ ها دا یوه خبره یاده ولری، تاسو به دوې نجونې راکوی“ـ

ډاکټر چې نغمه ناسته ولیده خندل یې ”تۀ خو دایې جوړه شوې یې ـ لورې! داسي دورې مخکي هم وې“ـ

”نه“ـ

”دا اول وار دی“ـ

”هو“ـ

”دا خو دي سر چوټ خوړلی دی ـ نجیب ته یې مخ ور وا ړاوو، ستاسو خو ښځې وهی هم، تاسوخوبه وهلې نه وي“ـ

نجیب وخندل ”صاحبه! دومره غصه ناکه ده چ ې موږ ټول کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه په دې سوچونوکي ورکه وه ـ هغه وخت ور په ياد شو چې "غرمه به د کور مشران ويده شو ،مور به يو يو،سوکه سوکه، په پټه له خپلې ځپلې خونې را ووتو، تو له غرمه به موږه باغونوکي تېره کړه ـ د مرغيو ځالي به مو کتلې يا به مو په واله کي ټوپونه وهل چ ې سړټي به شو بيابه د لوی توت تر سايه لاندي په ټالونو کي ځنګېدو ـ يوه ورځ ټال پرې شو، زۀ ولوېدم ـ داسي مي په يا د دي لکه اوس دستي چ ې تر سترګو مي د اور بڅرکي وغورځېدو".

ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښودی "لورې! ستا په ياد دي چې ستا پر سر يو وخت يو شی ولګېدو". نغمه لکه له خوبه چې وي "څه".

"ستا په ياد دي، سر ته دي يو وخت هم چوټ ورغلی دی".

"هو صاحبه! هغه وخت چ ې ز ۀ ډېره وړه وم ، په ټال کي ځنګېدم، د ټال رسۍ پرې شوه ، زۀ تر ولوېدم ، سر مي پر مځکه ولګېدو ـ هغه وخت مي تر سترګو لکه د اور بڅرکي چې وغورځي ـ له وېري مي په کورکي دانه شو ويلای چې زۀ تر ټال ولوېدم چ ې سر به مي ډېر درد کاوه ، مور ته به مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل موري! سر مي خوږېږي ـ هغې به د سر د درد ګولۍ راکړه بل وخت مي نه دي په ياد“.

ډاکټر ”تاسو بل وخت دا نجلۍ ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې“.

نجيب ”ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به يې مړه تبه وه ـ په کور کي ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم الله ورسره ګرځېدو“.

ډاکټر ”د دې نجلۍ سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی ـ اوس دا دواګانې ور کوی که يې فرق ور سره وکړی، خو ښۀ تر ښۀ ـ که يې نه کړی وه بيابه اپرېشن ور کوو“.

نجيب ”سمه ده صاحبه!“.

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو ـ بېخي ډېري شپې يې په هسپتال کي وشوې ، د کور نر و ښځې پر وار ږېښتړې ته وراتلو ـ يوه ورځ زينبه او د کور نورې ښځ ې راغلې، زينبه پاته شوه ـ تنداره او هغه نورې ښځې يې ولاړې ـ نغمه پر کټ پروته وه ، ډريپ ور لګېدلی وو ـ زينبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

”زینبې خورې! هغه عبدالله چې نجلۍ راوړه ، هغه یې ښځه کړه ـ زۀ خو په دې خپله ناروغي نه یم حېرانه ، په هغه کیسه حېرانه یم ـ تۀ اوس صفا حال را کړه، زما خو د دې نورو په خبرو باور نۀ کېږي ـ زۀ وایم دوی به وماته هسې تسلي راکوي“.

”هو دا رښتیا دي چې په هغه شپه یې پلار او وروڼه راغلو ، بویې تله ـ ورته ویلي یې وو ،سمه په خوشالي به یې در کړو ـ هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره سره یې دا هم ورته ویلي وو، تاسو به دوې نجونې راکوی“.

”ښۀ دی ، خدای دې نور ه هم وشرموي ـ خورې! زما خو پر عبدالله له هغې ورځې سترګې نه رڼېږي ، په کومه ورځ چې یې وتاته طلاق در کړی“.

”که دي سترګې پر رڼېږي که نه ، اوس په کور کې تۀ او د نجیب خور سلطانه پاته یاست ـ وهغو خلګو ته که یې ور کولې نو تاسو دوې ور کوي ـ ما خو له شرمه وهغو ته نه شي ور کولای“.

”ما به ولي ور کوي ـ زۀ یې مور .... ، تۀ یې طلاقه کړې ـ ما به د خپلې ښځې په پور کې ور کوي“.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړې وه چ ې نغمه زما ده ـ
په خدای که یې ور کړم چې لس مړې کوي لا هم".
"زۀ نجیب هم نه کوم".
"نغمې! تۀ لېونۍ یې، زموږ په کورکي تر نجیب ښاه سته او
ښۀ عمله انسان بل شته ".
"زما و نجیب ته زړۀ نه غواړي ـ نجیب وماته داسي ښکاره
کېږي لكه زما ورور،تنداره مور".
"نجیب چې تر تا لاس کښلي دي، هغه څنګه کوې".
"نجیب خو به لېونی وي، زۀ خو نه یم لېونۍ".
ماښام یې دوه اکاګان راغلو ، د نجیب پلارسیدو ،د عبدالله
پلار احمد.
احمد دومره په زوره زوره ژړل چ ې د وارۀ ټول ناروغان ورته
حېران وو. یوار به یې د زینې سر په غېږ کې ونیوو بیا به
یې د نغمې چې ښۀ یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته
وویل "لورې! ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، په شرمو
یې وشرمولم ـ نه ستاسو تر مخ لوړکتلای شم ، نه د وروښو.
پرېدي خو پرېږده". ټولوخپلې خپلې اوښك ې پاکولې چ ې
احمد ونغمه ته په ژړغوني ږغ خبرې کولې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لوري! هغه خلک له موږه دوې ښځې غواړي ، په پرېدي خو يې فرق نشته - موږ بدنامي ور اړولې ده - که يې وتاته لاس ونيوو خو د کور د مړۀ اور بځرکي به پوه کړي، لمبې به يې يو زموږ کور څۀ پر درسته قام وګرځي - موږ دا جوړه کړې ده چې ستا نکاح له نجيب سره نن نن وکړو - يوه سلطانه به پاته شي که يې کوله ټيك ده ، که يې نه کوله په مخه دې ښه شي".

نغمې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې، د سر په اشاره يې ور سره هوکړه - کاکا يې يوار بيا سر په غېږ کې ونيوو ، په زوره زوره يې وژړل بيا يې پرېشانه را وکتل - دواړو د خپلو سترګو اوښکې پاکولې پله پسې ووتو - نغمه، زينبه او نجيب په هسپتال کې پاته شو - څو ورځې پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړی چې اوس کور ته ولاړ شئ - لس ورځې پس به يې بيا راولی -

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کې کښېنستو ،لالا يې هم راغلی - د زينبې او نغمې دا يو مشر ورور له نجيب سره يې روغبړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړو بيا يې د نغمې سر په غېږ کې ونيولو. نغمې ژړل "لالا زما دومره شپې په هسپتال کې وشوې، تهٔ دا يې نن راغلې".
" نغمې! تهٔ خو په دې خبره يې چ ې بل ځوك په كور کې نشته، ټول كارونه وماته ګوري" .
موټر ته وختو، موټر نجيب چلاوو . لالا يې په مخ كې ورسره ناست وو. نغمه او زينبه خور په شا كې په لارې نجيب مخ پر شا را واړاوو"نغمې! اوس لا په ښا ر کې روان يو ،څهٔ ته دې زړهٔ كېږي اوس لا ږغ وکړه" .
د نغمې وقلفي ته زړ ۀ كېدو ،هغه وخت ور په ياد شو چې مورې لږ غټې شو بيا يې تر كور دباندې نه پرېښودو چې د قلفي والا ږغ به مو اورېدی . زينبې خور به چوكيداري كوله، زهٔ به ورغلم قلفي به مې راوړې . يوه هغه مينجارۍ چې پټه په غرمه کې به زمونږ كور ته راتله . يوه ورځ عبدالله وليده چې څه يې پر خولهٔ ورتلو هغه يې ورته ويل".
نجيب "نغمې! تهٔ ولې ږغ نه کوې ، څهٔ ته دې زړ ۀ كېږي چې را وايې خلو".
"قلفي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالايې وخندل ”په خدای که هغه د ماشومتوب عدت پرېږدي“. نجيب موټر ودراوو، دوه اسکريم يې را واخيستو ،يو يې زينبې بل نغمې ته ورکړې ”. نغمې په لارې څو کاچوغې ځيني وخوړې نور يې تر کوره په لاس کې اوبه شو. کور ته چې ورسېدو ، په کور کې د کور ښځې، ماشومان ورباندي ټول وو . اکاګان، تربرونه ټول راغلو ښېښتنه يې ورسره وکړه . نغمه دننه ولاړه پرېوته. سترګې يې سره ورغلې وې چې په خونه کې يې ژړا تر غوږ شوه چې را وغورځېده. تنداره راغلې وه، زينبه يې په غېږ کې نيولې وه . د زينبې د خور وغيرت ته نغمه فکرو يوړه، حېرانه وه . تنداري د عبدالله مور ژړل، دې تسلي ور کوله. ”لورې! مورډ دي خدای له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو يې په شرمو وشرمولو. په دې خوا را کتلای نه شو. لورې! چې دا مي واورېدو،نغمه يې له هسپتاله کور ته راوړه . هر څه مي وکړو تر وس مي ووتﻪ را روانه شوم“.
نغمې ته راغله ، ور باندي وغورېده (په غېږکې يې ونيوم)ډېرې اوښکې يې توی کړې. ښځي تر ډېره ودېوال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه ،تر خولۀ یې څه نه وتو. اخر یې اوښکې پاکولې ولاړه شوه، ووتله".

څو ورځې پس د عبدالله د خسر د کورنۍ سړي و ښځې دوی کورته ورغلو. ډوډۍ یې وخوړه بیا یې دوی سړو ته وویل چې "موږ نجونه څه، یوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو. موږ په خپله لور ملامت یو. په څو څو واره یې وموږ ته وویل ز ۀ دا سړی کوم. ما ودې سړي ته ور کړی، اوس چې موږ سوچ وکړی خدای ته مو مخ کړی، خلکو ته شا. دا بدنامي هم ځان ته هم تاسو ته موږ اړولې ده".

درې میاشتې پس د نغمې او نجیب وادۀ سره وشو. له هغې ورځې پس نجیب پر نغمه ورځ تر هغه بله ګرانېدو.

یوه غرمه نجیب ورته وویل "نغمې! څۀ ته دي زړۀ غواړي ".

نغمه چپ وه.

دۀ بیاوویل اوس چ ې "تۀ خدای زما په برخه کړې اوس ته حکم کوه، زۀ حاضر یم".

"نجیبه! درځه چ ې ماځیګر دباندې ووځو ،جوړ په باغو کې وګرځو بیا را شو. تر هغهِ غټ توت لاندې کښېنو ،،تر کم لاندې چې به موږ په تال کې ځنګېدو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”لېونۍ داخلګ او کور به څۀ وای“.

”هر څۀ چې وای ،وای دې زه دچاپه کیسه کې نه یم“.
ماځیګر نغمې ځان تیار کړی، نجیب له مخه دا ور پسې
شوه ـ جوړ یې په باغونو کې ځان سترې کړی چ ې کله به
نغمې د ماشومانو چل وکړی، ور باندې وبه غوځېده یا به
یې په غېږ کې ونیوو ـ نجیب به ژر په باغ کې شا و خوا
وکتل چې داسې نه وې په باغ کې څوك او ښلرې یا وانښۀ
کوې ـ لمر لوېدو چې راغلو تر هغه توت لاندې کښېنستو ـ
نغمې نجیب په غېږ کې ټینګ ونیوو.
”دا هغه توت دی چ ې ما و تا به تر دې لاندې په ټال کې
ځنګېدو“.
بیا یوکړی چوپ ناسته وه په دې وخت کې دنجیب پام په بله
اوښتی وو

چې نغمې داسندره په خپل خواږه اوزکې له ځان سره زمزمه
کوله :ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ساعت کي مي ژړلای
په ساعت کي مي خندلای
چې په ځان نه پوهېدلای
زۀ هم هغسې وړه وای
نجیب چي سترګي ورواړولې دنغمې سترګي له اوښکوډکي
وې څڅېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر

د مودو مسافر چې ډېرې کړېږ لارې ، لوږې ژورې یې تر پښو کښلي وې چې پرې شوندي، ټاکي پښې، ستړی ستومانه . یو ماښام د یو کلي له څنګه تېرېدو ، یو سړي ور ږغ کړو" څوك یې؟"

" مسافر یم" .

" چېرې روان یې؟" .

" په مستقبل کي مقام غواړم" .

" وروره په خدای که مي پردې نزدې اوېجه (په دې نزدې علاقه کي)د چا په خولهٔ کي د مستقبل یا مقام نوم اورېدلی دی . وروره! غلط به یې په دې دواړو نومونوکي . نه به د کلي نوم دا وي، نه به د هغه سړي . تهٔ راشه پاته شه ، شپه به وکړو لږ به اوسا شې . سبا به که خیر وو خپل سفر ته به دوام ور کړې" .

" نه وروره ! ستړی ستومانه یم ، که یوار کښېنستم بیا خدای خبر چې ولاړ شم" .

" تهٔ راشه، پښتانه وای پر ماښام له هدیرې هم سړی نه ځي" .

" هو اورېدلي مي دي وای که دي شپه پر بیابان شوه، هدیره در نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هدیره کي کوه " . له لارې راواوښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوربانه ته د مېلمانهٔ دې خبرې ښهٔ خوند نه کړی ور چې زما کلی او کور یې هدیره وګڼلی ـ ومیلمانهٔ ته یې د روغبړ لاس ور کړی ـ تر سرای د باندې سره ولاړ وو ـ

مېلمه " وروره! دې خبرې دې ښهٔ خوند نه کړی را چې زما کلی او کور دې هدیره وګڼلی" ـ

" وروره! که رښتیا درته ووایم چې تا راباندې ږغ کړو ، وماته هغه د پخواني ساده قام خبره را په یاد شوه ـ دوی چې به ویل پلانی هدیره ولاړېده یا ولاړېږي" ـ

کوربه څه په تونده لهجه وویل " زهٔ نه یم سړی چې وتاته مې ست وکړی" ـ

" نه وروره ! داسې نه چې وماته یو ستا کور او کلی هدیره ښکاري ـ که رښتیادرته ووایم د پښتنو هر کور، هرکلی هدیره ده" ـ

کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه ـ کوربه لمخه ، مېلمهٔ ور پسې وو ـ وړوکی سرای چې دوې خونې پکښې وې ، په یوه کې کوربه او مېلمه کښېنستو ـ په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډۍ راغله ـ وهرچاته معلومه ده چې سترې او ستومانه وږی ډوډۍ دومره په خوندخوري ،د مارهٔ سړي لا شوق ورته وشي ـ

کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه څومره په خوند ډوډۍ خوري ـ مېلمه دې ته له هغه بلې خونې، د ښځې داسې ږغ راتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زړونه يې لړځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې ـ يو ماشوم ته يې الله هوکول ـ مېلمانۀ له کوربانۀ وپ وښتل" ورورہ! دا ښځه دي څۀ ده ماشوم ته چې الله هو کوي" ـ

" مور" ـ

" تۀ چې د مور په دې ږغ کي الله هو اورې، څۀ محسوسوې" ـ

" نه ورورہ! ز ۀ د ماشوم چيغې اورم ـ کله مي هم دې ته فکر نه دی شوی چې مور مي الله هو ورته کوي ـ نن مي هم تا فکر ور واړاوو" ـ

مېلمه وخندل " فکر خو مړ ۀ نه کوي ـ د ماشوم خپله مورچېري ده؟" ـ

" هغه د خدای په کار شوه ـ اوس يې (انا)زما مور ګزرانه وي ـ خير ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را کړه ـ نوم دي څۀ دی، د کوم ځای يې؟" ـ

" ورورہ! نوم نه لرم ځکه را وتلی يم، نوم په مستقبل کي غواړم ، په ماضي کي اوسېدم ـ په يوه ورور مي سبق ويلو هغه په پنځم کي سبق پرېښودی، ګرځېدو، لغړتوب يې کاوۀ ـ نن دلته جنګ، نن ه لته غلا ، په دې سترى شوم ـ نن د دې پر کور خلګ به راسره وو ،سوالونه کوه ، پور ور کوه ـ نن د هغه پر کور بيا خدای يو سړی پر مهربانه کړو ـ د چپړاسي(نائيب قاصد)نوکري يې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زماپه ښه نه شو.

بیا مي په نورو دوو ورونو سبق شروع کړو. هغو یوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو. دواړه چرسیان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هیله وختته، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د یوۀ اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه. د هغې خپلې خور لور بې بې نسیمه مي راو یسته، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حمیده هم راویسته. خپله لور بي بي فاطمه مي د نسیمې ورور (خپل خوریي) ته ور کړه. په درو سره مي سبق ویلو، پورونه، دارونه، سترې ورځې، سرې غرمې، د کلي پېغورونه مي پر یوړو. لنډه یې دا، په دې درو سره نجونو مي تر لسمه سبق وویلو.

خپله لور بي بي فاطمه مي وخپل خوریي ته واد ۀکړه. دوی دواړو ورونو ته مي وویل چې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي یو د بل زوی ته سره ور کړی. دا خپل کور به مو په ښاه ستته وي. نور که نه وي سبا خو به دا خپل اولاد په پاللي وي.

یوه ورځ په هوټل کي ناست وم. د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دریمه ورځ راشې، زما له خپل اخښي سره دوستي ده.

"ښځه ځیني غواړې یې که یې ورکوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په سری (مخی)ده، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي.

" حمیده یې وکوم زوی ته ور کوې".

" هغه په ښار کي چې د لاریو، موټرو د ګریسوکار کوي".

" وهغه ته چې یو توری سبق یې نه دی ویلی، تمامه ورځ په ښار کي لغړتوب کوي. ولاړېږه چې بیا دي مخ نه ووینم".

" تهٔ چې راسره نه یې نوخلګه به ضرور پوهېنتنه کوي چې مشر یې چېري دی چې کشران یې راغلي دي".

" اوس دي کشر و مشر تر له وپېژندل. ولاړېږه، ولاړېږه خولهٔ مي مهٔ پرېکوه" . ده خپل څادر پر اوږه کړی، ګوتونه یې په پښوکول، زما پر خوا یې کتل ، هیله یې لاته وه ختلې . ما یې له دې واره په قسم هیله ور وکښه، روان شو.

څه موده پس یې هغه دویم ورور چې زما اخښی ،هم مي دوست وو (زوی ته یې زمالوربي بي فاطمه ناسته وه) راغلی چې" زما دوستي ده. بي بي نسیمه ورکوم" .

" وچا ته".

" د پلاني وزوی ته".

" دا څهٔ کوې، په کلو یې په خپل کور کي شپه نه ده کړې".

" مړا تعلیم یافته دی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

" دې ته تهٔ تعليم يافته وايې چې د پلار په بنهٔ دی، نه د ورور۔ د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه يې ګزاره ده" ۔
" نه، هغه يې ما ورونو ته وويل ۔ دا ذمه واري به يې کوې چې خپل کورته به ځي" ۔
" ياره پخوانوڅومره بنهٔ ويلي دي (چې ډېرغوځې اخر پرځې(غوځاربږي))۔ هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړی بيا تر ننه د دوی کور مانه دی ليدلی، نه مي خيال دی چ ې ويې وينم ۔ له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړی چې کومه لاره خپله کړمه ۔ له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دايم چې په حال کي پر را روان يم، ځم به ځم چې تر کومه ځايه ورسېدم" ۔
کوربهٔ " په حال کي دي څهٔ د مستقبل يا مقام نخښي ليدلي دي" ۔
" ډېرې" ۔
کوربهٔ " زما په خيال دا هر څهٔ په تقدير کي ليکلي وي ۔ د انسان د وس خبره نه ده" ۔
" منم دا ډېرو خلګو راته ويلي دي خو ما دا اراده کړې ده چ ې تقدير دي خپل کار کوي، ز هٔ به خپل ۔ سره ګورو به چې خدای له ده شي که له ما" ۔
کوربهٔ وخندل " ياره! دا لېونی مي نن وليدی چې له تقديره سره شکېلي(مقابله کوي)" ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر د مځکې جنتي

د ژوند شپې او ورځې داسي تيريږي چې سړي ته درك لا هم نۀ ور كوي ـ انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا يو شى هم نشته ـ هر څوك وايي چې (اول ځان دى بيا جهان دى) ـ په تکنده غرمه كي به هم ذوليجه نۀ پريوته، تمامه ورځ به ګرځيدله ، لاس به يې نۀ دريدى ـ
غرمه به چپه چپايي وه ، خالي د ميچانو بنهارى به وو ـ ذوليجه به د منا په خولۀ كي ناسته وه، خپل د ستني كار به يې را اخيستى وو،په لګيا به وه ـ
د نن سبا په وخت كي هم د دې لاسونه او پښې داسي چاودلې وې چې په هر چاك كي به يې خيري او تور كښي بند ول ـ
خدايه! د دې له حاله مو وساتې ـ د دې تر خولۀ كله هم نۀ داسي ګاى را ووتلى چې د سړي زړۀ په خوږ شي ـ كله چې به يې خوابښې را ووتله نو دا به په دربن كي ناسته وه ، تر ماځيګره به په خپلو سوچونو كي ورکه وه ـ خوابښې به يې په خښم ورته وويل ـ
"را ولاړيږه ـ زما د ماځيكر له ناستې څخه ډيره بد راځي چې څوك په دربن كي ناست وي بل ستا له دا تور تيكري ـ څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډيره ناسته پاسته مهٔ کوه ،
خلګ به څهٔ وايي چې په کور کي خود ځای نهٔ ور کوي". دا
به سپکه پورته شوه ،نور ږغ به يې نهٔ کولی ـ خوابنې به يې له
ځانه سره وبړېده"اې زما خواره نصيبه! زما له دې ګورمه څهٔ
وو ـ هغه بناهسته زوی مي په اخته کړی چې بلهٔ کوزده مي
هم ور له کړې ده او دې ذوليجې ته وګوره چې مور،پلار او
ورونړو ته يې دوه وخته ډوډۍ هم نه شوه ور کولای ـ يو وارچي
مي د ليورهٔ بنځه وه به ټکوله،هغه خو بنهٔ شو چې خدای له
عذابه خلاص کړی بيا چې ورونړو له ولاړه ـ د وريندارګانو
هغه بدي پښتو ښځه بيرته زما در له راغله ـ زهٔ هم مجبوره
شوم،دا مي زوی ته په نکاح کړه، ګني د ليور بنځه ډير زور
غواړي چې سړی يې زوی ته په نکاح لکوي".
ذليجې د اوبو څخه ډکه بدنۍ را اخيستې وه "ها تنداري! دا
اوبه واخله خپل اودس په وکړه".
"تهٔ نن ولي له ځانه سره ږغيږې او بل دا ستا لاسونه څنګه
ککڼ دي ـ مابنام به بيا سليم خښم درته کوي".
"هغه نهٔ صفا کيږي ـ ما څو واره په ليپ ومينځل خو نهٔ صفا
کيدل".

(c) ketabton.com: The Digital Library

”ذولیجې! یو وار یې په ګریس ښهٔ غوړ کړه بیا یې په پلاستیک کښې وتړه ـ ځنګه نه صفا کیږي“ـ

”له ما سره نهٔ ګریس شته او نهٔ خوښبوي صابن بل تنداري!ما هلته ګړده ورځ لوښې او د کوشنیانو وړیان مینځل کله چې به مې نهٔ ومینځل نو وریندارګانو به راته ویل دغ سي ډوډۍ نشته اوس به دغه کارو ته ملا تړ ې ـ تنداري!تهٔ به ماته بدعا کوې چې ما په خولهٔ ستا زوی وکړی ـ زهٔ ستا له زویه هیڅ هم نهٔ غوارم ـ

ما مخکې هم له تا سره دوه کاله تیر کړل ـ زهٔ ستا په نیت نهٔ یم پوه شوې چې کله دې بد راسره کړې وي ـ خو زهٔ نن حالاتو تر دې را ور رسولم ـ د پلار کره، وریندارګانو هر رنګه بهتان پسې راتړل ـ تهٔ خپل زوی ته په خوښې واده ور وکه،زهٔ خوا نهٔ بدوم“ـ

”ذولیجې! زهٔ منم چې زهٔ او زما مشره مړور به له تا سره د ښهٔ ژوند تیرولو کوشش کوو ـ خو داسې نه چې سبا دې بن راشي بیا هیڅ نهٔ کیږي ـ زهٔ به لکه مینځه د هغې او د هغې د بچیانو خدمت کوم“ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذولیجه ولاړه خپلې کوټې ته. یو وار یې لاسو ته کتل بیا یې خپلو جامو ته. سلیم چې ځنګه د مور کوټې ته ور ننوتی

"موره!زما بشتره بیا چیري ده ".

"سلیمه!ماشوم خو نه یې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته . هغه خوراکی ستا په انتظار وي. هغه یوازي ځنګه بیده شي،خلګ ولي را پوري خندوې".

"مورکی! په قسم چې هغې له زما زړۀ نۀ غواړي. زۀ خو وایم چې هغه اوس هم د کاکا کور والا ده".

"نو بیا دي نکاح د څۀ د پاره ورسره وکړه".

"څه ورشه. ما ستا د انا او د خپلې میرې خوارې لیدلي دي. زۀ پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای".

سلیم زړۀ را ټول کړې،کوټې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په بشتره کي پرته وه. سلیم شا وخوا په کوټه کي وکتل،په خونه کي یو پلنګ او شوقیس (چې د هغه هم شیشې ماتې وې) پروت وو. یو څو مات کڼدي کڼدي لوښي پکښې پراته وو بل هیڅ هم نۀ وو. یوه زړه کمبله پکي ه واره وه. پر پلنګ یوه زړه نیالي او یو بالښت پروت وو . سلیم چې پر کټ پریوتی نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلپنګ چيغکی شو ـ ذوليجه چې راتوله شوه "څوك يې؟،
څوك يې؟".
"زۀ يم ـ ناري مۀ وهه".
"سليمه!تۀ دلته پروت يې ـ تلتك د راوړم ؟".
"يا ،يا ويده شه ـ ګرمي ده ،زۀ په پټو کي ويديږم".
"سمده".
"موره!نن ولي داسي ناسته يې لکه يو شی چې د ورك وي؟".
"هو امينې! مابنام لږ پر کراره ويده شوم ـ سليم مي مابنام
وليږلی د ذوليجې خونې ته، ما ويل لږ به ور سره عادت شي
ـ پلار يې ويل زۀ سليم ته وادۀ ور کوم ـ ما ويل دومره ژر يې
نۀ ور کوم چې د ذوليجې يو کوشنی ځينې وشي نو به دا پر
خپل اولاد کراره وي بل به سليم هم لاس نۀ ځينې اخلي".
"والله موره!ډيره هوشياره يې".
"ای زويه! د بل د کور خواري ډير زور غواړي".
"بس موره! زۀ خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنګه
خوابنې را کړه ـ موره! تا به ذوليجې ته ويل چې لږ پ ر ځان
ګرځه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه غريبه خو د ځان په فکر کي ګرسره نۀ وي ـ داسي تك سپينه نجيلۍ وه چي را واده شوه ـ دا خو ګرده زما لېورۀ تر دي حاله را ورسوله ـ ټوله شپه به يي ټكوله ـ هيروين چرس به يي په جوړول ـ دا بيخي کمه نجيلۍ وه،د ښځو ځای ته لا نه وه را رسيدلي چي مورږ را واده کړه ـ هغه به کالي ځيني کښلي وو، د اور داغونه به يي ور وکول ـ موږ به د دي له ژړا څخه په غوږو کي ګوتي ن يټولي وي ـ بس دا وو چي هغه له ډيرو نشو مړ شو".

"سليمه!تۀ چيري ځي؟".

"ځم د مورکۍ خوني ته بيا بازار ته ځم،سودا راوړم ـ که ستا شی پکار دی راته ويلای شي".

"سليمه!تۀ ولي له ماسره سمه ګپه نۀ کوي ـ ما بد کار کړی دی که څنګه؟".

"زۀ اوس ځم دا د وروسته خبري دي". ذوليجه وچه ودريده ـ سترګي يي له اوښكو ډکي شوي خو دا هم پسي را ووتله ـ يور يي ښۀ ځان سنګار کړی وو، د ميړۀ ګوتونه يي پالش کول ـ ذوليجي ورته کتل، تر خولۀ يي هيڅ هم نه ووتل ـ دي هم دا ارمان در لودی چي ما هم د ميړۀ داسي خذمت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای لکه ورینداره چې یې کوي ـ هغه میرۀ یې په دروازه کې ولاړ وو، دا ورته ګډه وه ـ
دا بیرته د خوابې خونې ته راغله ـ سلیم خپل ګوټونه پالش کول ـ مور یې دباندې وتلې وه ـ ذولیجې ورته وویل"را یې کړه ګوټونه زۀ در پالش کړم"ـ
"تۀ ولاړه شه خپل کار وکړه ، نور مې مۀ تنګوه"ـ
دې د نغري لوښي سره ټول کړل،دباندې یې مینځل ـ
"ذولیجې وریندارې! تۀ د سلیم لالا ټوله کالي،شیان اوس لا خپلې خونې ته یوشه او مابنام چې راشي لږ ځان ورته جوړوه ـ تۀ په نارینه نۀ پوهیږې ـ تۀ به تر څو داسې چوپړ وهې"ـ
"اوس مې هیڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي"ـ
"زۀ در پوهیږم خو ستا ژوند به تریخ وي ـ خدای به یو خوږه برخه در کړي"ـ
"دی هسې هم بل وادۀ کوي"ـ
"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه ـ د دۀ به هم سر در خلاس شي"ـ ذولیجه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او هم یې مابنام هغسې وکړل ـ مابنام چې سلیم خونې ته ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناسته وه ـ بل بالښته يې هم په پلنګ يښی وو خو د سليم سر خلاس شو ـ

د ذوليجې د مخ بڼه نه سميده ـ دۀ به اوس د نور کور څخه پټ پټ شی ورته راوړ ی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله ـ خدايه! دې ته اولاد ور کړې ـ خو د ذوليجې سترګې،ژړې پښې او لاسونه نور هم تور واوښتل ـ سليم او مور دا د ښار غټې ډاکټرې ته راوستله ـ د ذوليجې ټوله معاينات يې وکړی او ټي.وي کي يې هم وکتله ـ څۀ وخت چې معاينات راغلل نو ډاکټرې مخ پر خوابښې ورا وګرځولی "تاسو څنګه انسانان ياست ـ د دې ټوله وينه وچه شوګي ده بل يې ژړی په ټول بدن کي ګډه دی ـ مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته شي او د دې سرې دي اوس لاخپل معاينات وکړي ـ دا تور ژړی دی ، د دې ماښوم او سړي دواړو ته لګيږي".

خوابښې يې حيرانه شوه "خدايه! دا دي څۀ غم راته جوړ کړی او د دې قسمت کي دي لانور څۀ ليکلي دي".

د سليم معاينات لاتر اوسه صفا وو ـ هلته يې حفاظتي ستنې ولګولې ـ څو ورځې يې ذوليجه داخله کړه بيا يې بيرته کورته بوتله ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلیم هغه بلې خسرګنۍ حال ورا تیر کړی چې تهٔ خپل واده وکړه ولې چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د واړه حج ته ځي . دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذولیجه ګرځ بده خپل وس یې کولی خو په سلیم یې هم د مړوښې ارمان نه وختی. په مات زړهٔ ګرځیدله ، له سهاره یې نری نری درد کیدلی. ماښام چې یې ډوډۍ پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه .خواښې پر رږغ کړی "ذولیجې!دا ستا هم عجبه بخت دی ،نهٔ دي د پلار پر کور ښادي وکړه او نهٔ د خسر. تهٔ خدای د ځهٔ د پاره پیدا کړې یې. ځو واره له ډوډۍ پورته شوې".
"زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم ".
"تهٔ ولاړه شه لږ ارام وکړه. دا ډوډۍ به زهٔ پخه کړم".
ذولیجه چې ځنګه خونې ته ولاړه ،وینه یې را شروع شوه،له وینې سره یې ما شږم هم پیدا شو. خواښې چې یې ور ننوتله دا بیا پر بل حال وه. سترګې یې ولاړې،لاسونه یې وچ کللك لکه لرګی. کوشنې لا یو ساعت بغارې کړې بیا هغه هم له دې دنیا سترګې پټې کړې.
"اې ذولیجې!تا به ویل چې هغه به هم ورځ وي چې زهٔ به پر کراره شم،وګوره نن ځنګه کراره یې. نن دې د هغه پټې خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پوره شو۔ په دې حال کې دي د خپل تکليف حال نۀ
وويلی۔ خدای مو دي ستا له حقه خلاسوي۔ تۀ سر د مځکه
جنتي يې“۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ او څپلی

زرین ناګهانه له خوبه را ویښ شو . په ذهن کې یې ډول ډول یادونه ګرځیدل . داسي نه وو چې دۀ سوچ نه واهو ،نه یې خپله تیره شوې زمانه ور یادیده ،څو په دغه شپه د یادونو ډول د نورو وختونو له یادونو نه بیل وو . ګڼ شمیر واقعات یې بې ترتیبه په دماغ کې وو . هغه چې به کله هم سوچ واهو ،په ویښه به یې واهو. تیر شوی ښۀ یا بد دوران به ور یادیدو.
خو له خوارۀ خوبه ویښېدل او ناګهانه د سوچونو و یادونو حمله پرې کول اول وار وو . هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی،بیا دغو سوچونو او یادونو ولې پاسولم،له خوبه یې ولې را بیدار کړم .
بیا یې زړۀ ته تیره شو چې کیدایې شي داسې خوب دې لیدلی وي چې ستا یاد نه وي،د هغه خوب تعلق ستا له ماضي سره وي او تۀ یې یو دم له خوبه ویښ کړی یې .
یو ځل هغه ور په یاد شو چې دی ماشوم وی، پلار یې د ښونځي تر مخ چهولې خرڅه ولې،دی به په نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتي(آدهي چهتي)له ښونځي را ووتو له پلاره سره به يې مدد کاوۀ. د چهول و پليټونه او اوبه يې ماشومانو ته ور کولې . کوم ماشوم چې به له دۀ سره په يو ټولګي کي وو هغو به هم د دوی په ريږۍ کي چهولې خوړلې . دۀ به پليټونه او اوبه ور کولې

بيا به مورکۍ ور ياده شوه چې هر وخت به ناروغه وه . بابك به دومره روپۍ نه در لودې چې د مورکۍ علاج يې کړی وای . د زرين سترګې له اوښکو ډکې کيدلې . دۀ داسي محسوسوله چې تر سوچونو مخکې يې هم ډير ژړلي وي ، خو دۀ دا ټول سوچونه د خوب له کبله بلل . يو خوا خوب ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېښودو ....

هغه يې کوله چې دا ټول سوچونه وشړي او ويدۀ شي،خو د هر څومره هڅه کولو پس هم سوچونو نه پرېښودو چې خوب وکړي . زرين پر پلنګ پروت وو بيا را کښېناستو چې کوز يې وکتل،هغه پنځۀ کلن زوی او کور ودانه يې په خوب ويدۀ وليدل . په خونه کي ښه درنه خاموشي خوره وه . يوه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوالۀ ګهړ وه چې ټك ټك يې کاوو او بل د د دۀ زړۀ وو چې ډب ډب يې کاوو.
بيا هغه وخت ور په ياد شو چې اسلم کاکو يو ورځ سهار وختي د دوی د کور دروازه،په له پسې په زوره زوره ټکوله چې دی ور وتلې ليا نه وو،هغه حکم وکړی چې "پلار دي را وغواړه" . بابك هم له کوره راووتو .
"خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ ور ډبول".
"د چيش شي خير، پنځۀ کاله مخکي چې د کوم پور رانه کړی وو،هغه پيسې راکړه، بې شرمه سړيه . شرم خو تۀ نه لرې ،خامخا سړی دې ته مجبوره کوې چې سړی کورته در شي . د کور کمبلې،بشترې مشترې را وباسې".
بابك له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه قابو کړه . کورته ننوتی . دکورروغي کمبلې يې اسلم کاکو ته ور کړې . زرين ته هغه ورځ خاص هغه رنګه ور په ياد شوه،څنګه چې پر دۀ تيره شوې وه . اوښکې يې پاکې کړې،زړۀ يې ټوپونه وهل، د بابك معصومه څهره يې مخ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلې دورې کيده ـ د بابك خاموشي او د اسلم غوړمبی يې له دماغه نه وتو۔

بيا يې هغه ورځ ور په ياد شوه چې مورکۍ ډيره ناروغه وه،بابك له څو ورځې ريږۍ له کوره نه ويستله ـ د مورکۍ د وفات کيدلو،د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره خراب کړی چې له پلنګه را کوز شو،له خونې بهر را ووتو۔ اوبه يې وڅښلې،مخ يې ومينځلی ـ په کلا کې يې يو څو قدمونه واخيستل،بيرته راغلی خو سوچونه يې له دماغه څخه نه ووتو۔ بيرته پر پلنګ پرې وتو۔

بيا يې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك (برستن) يې غورځولی وو ـ دی بيرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوی پر سر يې لاس ور تير کړی او تلتك يې پر سم کړو،سر ته يې کښېنستو۔

بيا هغه وخت ور په ياد شو چې په اختر کې به ټولو ماشومانو نوې نوې څپلۍ او نوې کالې کړي وو۔ خو دۀ به هر وخت د کوشني اختر څپلۍ په لوی اختر او د کوشني اختر کالي په لوی اختر اغوستل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هغه ځپلۍ ور یاد ي شوې چې اوس هم دۀ د برنډې په چت کي خوندي ساتلې وې.
د کوشني اختر ورځ وه،لمر لا نه وورا ختلی. په دغه اختر زرین نوې ځپلۍ نه درلودې. د تیر کال د اختر سپیرې ځپلۍ یې وې چې پر دۀ لږ څه کوشنۍ شوې هم وې. زرین د نورو ځپلو غوښتنه کړې وه. پلار یې ډیر خاموشه وو،هیڅ جواب یې نه درلودی. مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا دزرین په زړۀ تنا راغله،ټول بدن یې رږیږ شو.
د بابك هغه خبره یې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې یې ورته ویلې وو.
"زرینه زویه!هغه تاسو چې خط په کاږی،هغه رنګ اوبه څۀ نومیږي".
"هو لرم یې. بابکه!هغه ته توره ساهي وايي".
"هغه را واخله .... او ستا د تیر د اختر ځپلۍ هم را واخله.........".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوك به ملامت وي

" پښتې خورې چې راتلې يو ګلاس اوبه راوړه.

عدنانه! په ځواره مي درته ويلي دي ماته په خور مۀ وايه ،مۀ وايه ـ تۀ ولي سر نه خلاصوې ـ خير بل وار به په ترله درته وايم" ـ

دا له خندا شنه شوه ووته چ ې اوبه يې راوړې ، وعدنان ته مخامخ کښېنسته " تۀ اوس پوهېږې نه که په قصد کوې" ـ

" نه پښتې! ښه پوهېږم ، ما چې چېرې سبق ويلو هلته خلګو د اکا ،ماما په کورنيو کي واده نه کولو ، شناخت ياري لا څه کوې ـ ولاړه شه کاکا يا تيندار به دي ووينې ،نه به په تا کي څۀ پاته شي نه په ماکي" ـ

" ګوره عدنانه! زۀ له تا سره شناخت ،ياري نۀ کوم زما د واده نيت دی ـ تۀ د نورو په دود او دستور له ما ځان مۀ خلاصه وه ـ پر ما بل مېړۀ داسي دی لکه زلمی ورور" ـ

" ځه ولاړه شه ، پر مخ به داسي ځاپېړه در کړم چې ياد به يې لرې ـ تا ډاکټري د دې د پاره وکړه" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" نه د دې د پاره چې ځان اوخلګ ټول له مشکل او ناروغي څه وژغورم ـ ګوره عدنانه ! ته به له ما سره واده کوې ګني داسي چل به درسره وکړم ، په ځان به حېران يې ـ اوس ووځه چې څۀ دي په وس وي کوه يې" ـ

پښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لا نه و راغلی، دا به بيا د عدنان په خونه کي وه ـ عدنان چې به په خونه کي يوځای سره يښي کتابونه خواره واره وليدو ، ډېره خوابه يې بده شوه ، د اکا و تنداري په وجه يې پښتنې ته څۀ نه شو ويلای ـ

يوه ورځ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسېره يښې وليدو چې د ی د دوو نجونو په ميان(منځ)کي ولاړ وو، پښتنې ته يې پر مخ داسي څاپېړه ور کړه چې سترګو يې اوښکې وکړې ـ

پښتنې غبرګ پر وګرځوله " عدنانه ! ستا څۀ خيال دی، ته به په څاپېړو ما له ځانه بېله يا لېډي کړې" ـ عدنان دا هڅه کوله چې له ځانه يې ل ډي کړي ، تنداره په دروازه کي ودرېده " پښتنې! ما په څۀ پسې ولېږلې، ته څه کوې" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی . عدنان
لاس له خولې واخیستو چې څه پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل .
دا راغله په دروازه کې ودرېده ، یو لاس یې پر دباندې د ېوال
ینبی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداشنه وه .
" نه مې درته وویل، اوس ښهٔ شوې" . عدنان ور ولاړ شو ، دې
داسې منډې کړې لکه له یو ماشوم سره چ ې بازی کو ې .
ماخوستن د پښتنې مور دا تولهکیسه ، د پښتنې پلار ته
وکړه .
" ښځې! دا خبره دې پر ځای پرېږده ، پر خولهٔ لاس ونیسه" .
سهار د پښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر ورور عبدالمناف
د عدنان پلار ته دا توله کیسه وکړه چې دا هلك او نجلۍ
دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتې وي . دی نه وي سبا یو
بدنامي را واړه وي ، را رواڼې جمعې ته به یو څو کسه را
وغواړو، دوستي به سره وکړو . سمه ده وروره!" .
ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپلې ښځ ې
ګلدستې ته د دوست ۍ کیسه کوله . عدنان خلاص کړی
کتاب سره واړاوو " نه بابا! زهٔ له پښتنې سره واده نهٔ کوم" .
" شرم وکړه، تهٔ څنګه زما و د مور په کارو کې ږغېږې" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابکه! ما درته وویل" .

" هلکه لړوار شه ، ولي په ما هغه خبرې کوې چې مور دي نه ده په خبره" .

عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې،تنداري اکا کیسه و مور ته تېره کړه .

" بابکه! دا یوحقیقت دی چ ې تندار ې پښتنه له ما سره داسي ولیدله . له حقیقته سترګې نه پټېږي لیکین خبره داسي نه داسي ده .... بل ما له یوې پېغلې سره و عده کړې ده چې تهٔ د ډاکټرۍ ډګري تر لاسه کړې، هغه وخت زهٔ له تا سره واده کوم" .

" ښځې! تهٔ د دهٔ عذ ر پرېږده، دی به خود یو عذ ر کوي . تا به تر اوسه داسي پېغله لیدلې څه ، اورېدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي، دا له یو هلکه سره واده کوي" .

" بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوس داسي وخت راغلی دی چې هلك و نجونې سره خوښ کړي ، خپلو کورنیو ته ووایي چې مور واده سره کوو" .

د عد نان خبر ې چا اورېدلې یا یې منلې . د جمعې ورځ راغله، خلک راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمناف ته موبا رکي ور کوله ـ پښتنه دومره خوشاله وه
،هغه د چا خبره " پر یوه پښه څرخېده " ـ د عدنا ن په زړهٔ یو
لوی خدای ښهٔ خبر وو۔ نه په کور مځك ې د ناستي ځای
ورکاوهٔ، نه پر بیابان ـ
تمامه ورځ به یې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شي هلته لاړ شي
ـ شونډان یې پرې شوې ـ تمامه ورځ به یې په دې سوچونو تېره
کړه چې " پښتنه پرېږدم که ډاکټرحسینه ـ نه حسینه ښځه
پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوښه ده بل مي وعده ور سره کړې
ده ـ یا راشي پښتنه پرېږده ، نه نه ښځه یې پرېږدي ـ د هغه
پلار ،اکا بدنامه کوي چ ې ټول خلک یې د انسانیت او
شرافت په صفت نه مرېږي " ـ په دې کي د عدنان له هډو
نیمه غوښه توي شوه ـ کورنۍ یې په دې اخته وه چې د دوی
د واده تیاري وکړي ـ
پښتنې ته بیا هم کیسې ته ردك نه ور کاوه ـ دا یې پوره
یقین وو چې " عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی وای
ـ ولي ټوله کورنۍ باك نه په کوي" ـ
عدنان چ ې یوه ورځ په سوچونو کي ورك وو ـ موبائل نمبرو
ته یې نه وکتل، پورته یې کړی " هلو ،حسینه ښځه یې؟" ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

" تهٔ دا خبرې پرېږده، تهٔ دا فون ولې نه پورته کوې ، درسته کال وشو. ګنټې درځي تهٔ فون نهٔ پورته کوې" .

حسينه " زهٔ څهٔ درته ووايم . عدنانه ولې خير خو به وي" .

" هو هو چې راشې درته وبه وايم" .

" نه نه اوس اوس به راته وايې" .

" حسينه! زهٔ خو په دې بلا اخته شوم ...." . توله کيسه يې ورته وکړه .

" عدنانه ! تهٔ په دې زما فون نه پورته کوې . ما نه غوښتو چې تا پرېشانه کړم" .

" خير دی چې زهٔ ژوندی يم له مړه ماره مهٔ وېرېږه " . فون بند شو.

يو ماځيګر سپين موټر راغلی، يو سړی و ښځه په کې ناست وو. د دوی په ګېټ کې ودرېدو ، د عدنان بابا ور ووتو . ښځې و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس روغبړ وکړو. باباپه دې سوچونو يوړی چې " ښځه او په لاس روغبړ" . ښځې پر بابا ږغ وکړو " بابکه! ولې په سوچو کې ورک شوې بل وخت مېلمانه نه دي درته راغلي که څهٔ" .

" نه لورې! راځي" .

(c) ketabton.com: The Digital Library

" بابا عدنان کور دی“ .

" یا لورې! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تللی دی . تاسو راځی کور خو یې په شا نه دی وړی“ .

" نه بابا چې عدنان نشته ، موږ نه کښېنو“ .

" خیر لورې! له عدنان سره مو څۀ کار وو“ .

" هو دا مي بابا دی، عدنان مي په لیدلی . ما وعدنان د واده خبره سره کوله چې دی څۀ وخت تیاردی“ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

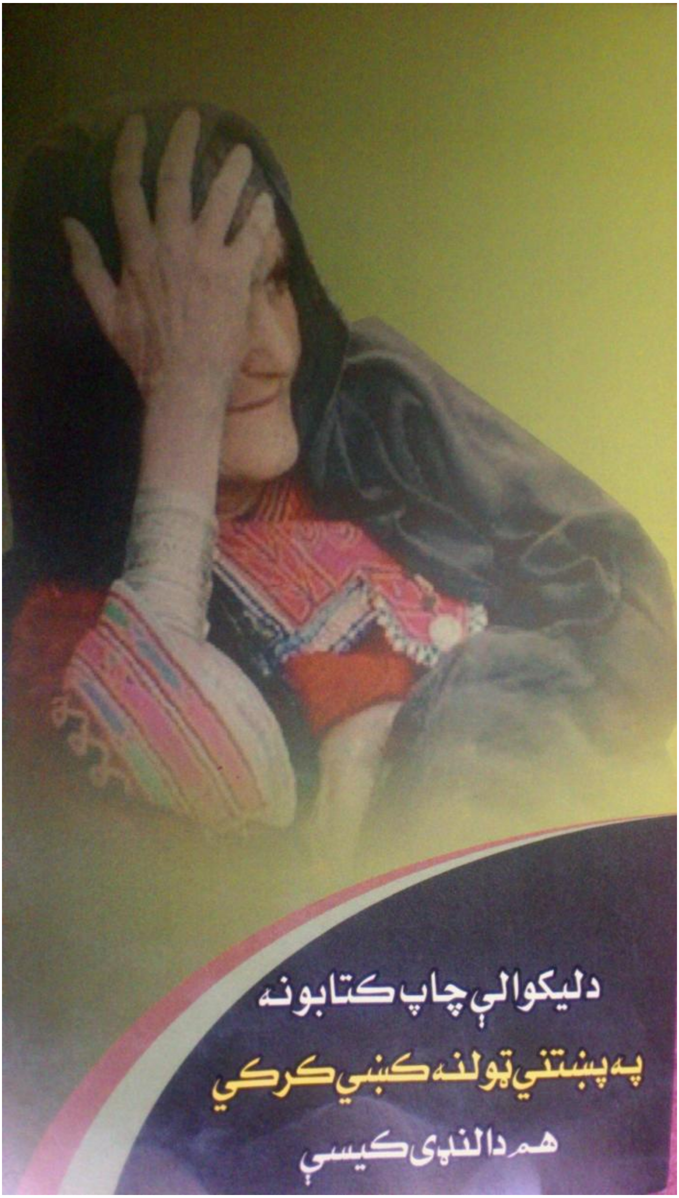

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library